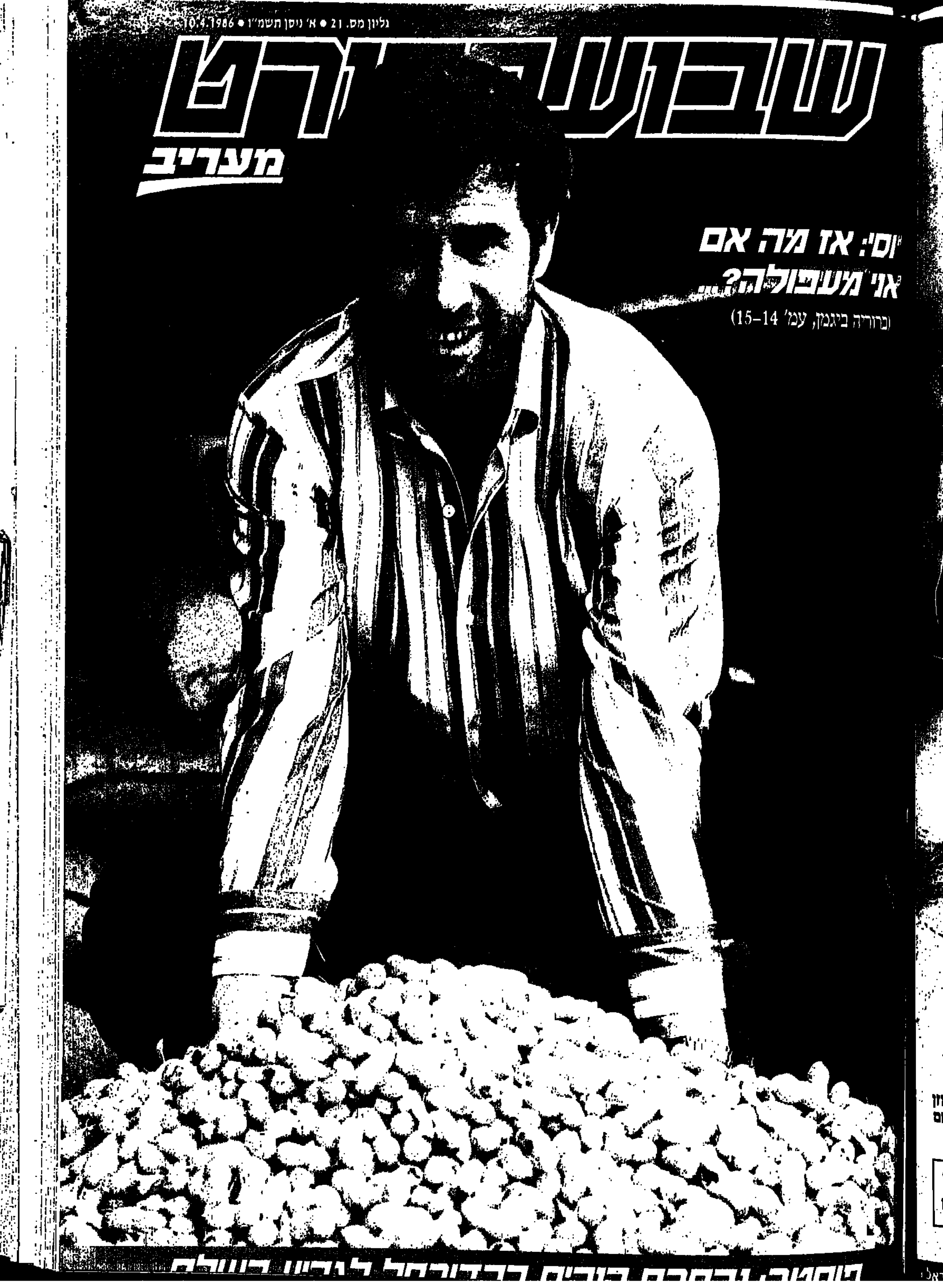

גליון מס. 21 • א' ניסן תשמ"ו • 10.4.1986
מעריב
יוסי: אז מה אם
אני מעפולה?...
(ברוריה ביגמן, עמ' 14–15)

לי
מרוין
צ'אק
נוריס
בסרטו של הבמאי
מנחם גולן
מחץ
הדלתא!

טור ראשון

רמת־השרון – רמה של ספורט

זר כי ייקלע לפקקי תנועה המאפיינים את רחובה הראשי של רמת־השרון בשעות בין־ערביים – יבחין במספר רב של צעירות וצעירים ובידיהם אבזרי־ספורט, החל מכדורי־סל ורגל וכלה במחבטי טניס.

בהכרח מגיעים למסקנה שיש משהו במועצה המקומית הזו המושך את בני הנוער לעיסוק המוני בספורט.

מהו אותו „משהו"?

המקור, כך מסתבר, בבתי־הספר. תודעת החינוך הגופני בבתי־הספר השונים ברמת־השרון – גבוהה מאוד. כיתות־ספורט הן דבר שבאופנה ואת התוצאות אפשר לראות בשטח.

קבוצות תלמידים ייצגו את ישראל בשנה שעברה, כמו גם השנה, באליפויות אירופה השונות בכדורסל ובכדוריד. תלמידים זוכים לשיעורים אינטנסיביים במרכז הטניס שבמקום ועוד.

במישור הארצי – עלתה קבוצת א.ס. רמת־השרון לליגה הארצית בכדורסל; קבוצת הכדורגל היתה עד לפני זמן קצר אחת המועמדות הרציניות להעפיל לליגה הלאומית בכדורגל, אבל לעובדה זו אין, לפי שעה, סימוכין בבתי־הספר דווקא.

הפעילות הספורטיבית במקום ערה מאוד ומבוססת על „משוגעים לדבר". הכל תחת הסיסמה „בלי פוליטיקה, בלי מרכזים. ספורט בלבד" – והדבר הוכח כאפשרי.

את הפירות הראשונים כבר רואים, ואם תמשיך רוח הספורט לנשוב בכל רחוב, מגרש ומועדון ברמת־השרון – אין לנו ספק שעוד נכונו לנו הישגים שמקורם, כאמור, בבתי־הספר.

בשער: יוסי הררי, מאמן אליצור נתניה, במפעל הבוטנים שלו. כתבה – בעמ' 14-15
צילום: עדי אבישי.

שבוע ספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לרר

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

כותבים

המכריז המרגיז

מכחינתם של 10 אלפי הצופים ביד־אליהו, ועוד כמה מאות אל־פים שצפו במשחק בטלוויזיה, השתתפו במשחק השני של ה„גמר־סל" שתי קבו־צות: מכבי ת"א ואליצור נתניה.

אך לא כך נראה הדבר בעיניו של המכריז המרגיז מטעם אליצור (המארחת) אשר מבחינתו רק קבוצה אחת נראתה במגרש. קבוצתו שלו.

באופן תמוה, ומאוד לא מנומס, הכריז הלה רק על קולעי הנקודות של הקבוצה שלו, וקולעי מכבי כמו נעלמו בתוך הערפל של הבל פיו. לעומת זאת, וכדי „לאזן" את התמונה, רק קבוצה אחת ביצעה עבירות במשחק: מכבי ת"א, שרק על עבירות שחקניה הכריז הכרוז (וזאת בשמחה לא מוסתרת). על עבירות שחקני אליצור – הס מלהזכיר. דבריו אלה הע־לו את חמתם של צופים רבים במגרש.

כל אלה – בתוספת הערות והכרזות שונות ומשונות שיצאו מפיו במהלך המשחק, שמקומם לא יכירם בפיו של כרוז רשמי, עשו את הופעתו ללא־מכוב־דת ולא מנומסת, ובוודאי לא במעמד חשוב כזה.

ראוי שמישהו מראשי אליצור יתן דע־תו על כך שגם כרוז־מטעם צריך לגלות רוח ספורטיבית והגינות, כפי שעושים הספורטאים במגרש.

ולהשומע ינעם.

תל־אביב אילן גולדהירש

תודה ליונייטד

אני אוהד כדורגל „שרוף". אינני רואה משחקי ליגה, אך אני צופה בכל משחק בינ־לאומי המתקיים בארץ.

המשחק האחרון שבו חזיתי היה זה שבין מכבי חיפה למנצ'סטר־יונייטד. כאוהד של „השדים האדומים" ממנצ'סטר אני רוצה להודות למכבי חי־פה על היוזמה שבהבאת הקבוצה האנג־לית המהוללת, וכן על הסדר והאירגון שהיו למופת.

ראשל"צ דב שומברג

דואר המערכת

לשלמה אזולאי, לוד: אין לנו „מדיניות" בכל הקשור לפירסום פוסטרים. אנו משתדלים להיות מעודכ־נים במידה זו או אחרת, כפי שנוכחת לראות בשבוע שעבר עם פירסום הפוס־טר של מנשה מזרחי, כובש שער הנצחון במשחק של יפו נגד הפועל ת"א. גם זמ־נו של „הכוכב התורן" שלך יגיע.

★ טרית אושרי, פתח־תקווה: ראי תשובה לשלמה אזולאי מלוד. ה„כוכב" שלך הוא גם שלו...

★ אברהם ביטון, באר־שבע: איננו מפרסמים ידיעות על סמך שמועות. הפ־נה את מכתבך להנהלת הפועל באר־שבע ובוודאי תזכה לתשובה.

אלעזר

הסיסמא: מה שבא ברוך הבא

ראו אותו במרתון הכנרת הבין־לאומי, רואים אותו בשעות הערב, בעיקר, במרכז הטניס ברמת־השרון לפני או אחרי „כמה בריכות" בכפר־שמריהו. עתה הוא מתאמן גם באופניים.

דניס גרינסוולד, 38, גילה את הספורט דווקא בישראל, לפני שנה — ונהנה מכל רגע ומכל תחום ומחפש לעצמו תעסוקה נוספת.

הוא אמריקני שנשלח לארץ בידי חברה המעניקה שירותים טכניים בתוכניות פיתוח בנושאי אווירונאוטיקה. מזג האויר כבש את ליבו והוא מתאמן יום־יום. „התחלתי לרוץ להנאתי, ג'וגינג, על שפת הים, לאחר העבודה, מדי ערב, שעה אחת, ששה ימים בשבוע". ההמשך בא מאליו: טניס, שחייה, אופניים — כפי שאומרים: מה שבא ברוך הבא...

„אט־אט, סיפר דניס, הרגשתי שאני עולה בכושרי באורח משמעותי. והנתי מכך שסיימתי את המרתון, הראשון בחיי. בארה"ב, מעולם, לא רצתי יותר מ־9 ק"מ. לאופניים, השגעון החדש שלי, אני מתמסר בסופי שבוע, בימים שאינני עובד. ההפסק שלי: עד 200 ק"מ באימון. מטרתי: לרכוב על אופני ממטולה עד אילת".

(דוד דודסון)

עבדול ג'אבאר למען הרעבים

כוכבי הנ.ב.א., קארים עבדול ג'אבאר מהלייקרס ואלכס אינגליש מדנוור, נבחרו לייצג את מקצועני הכדורסל במבצע מיוחד במינו שיהיה ב־25 במאי בארה"ב.

10 מיליון אמריקנים ייקראו באותו יום לשלב ידיים וליצור שרשרת אנושית שתחצה את יבשת אמריקה מחוף לחוף, על מנת למקד בכך את תשומת לב הציבור והממשל לעובדה כי גם בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות והמיליונרים, יש לא מעט רעבים, נזקקים וחסרי בית. עוד כוכבי ספורט נקראו ליטול חלק במבצע שנועד לגייס 50 מיליון דולר לעזרת עלובי החיים הללו.

אשתקד היה אינגליש הרוח החיה מאחורי משחק כוכבי הנ.ב.א. שבו נאסף סכום נכבד מאד לקרן צדקה לעזרת הרעבים. בעקבותיו הוקמה אותה ועדה ציבורית בעלת השם הציורי „לתת ידיים באמריקה" שאירגנה את המבצע האנושי הזה. המארגנים טוענים כי זה המבצע הגדול ביותר שהמוני אמריקנים ישתתפו בו. ההיענות לקראתו גדולה מאד.

דניס בסיום מרתון הכנרת, חוצה קו המטרה ליד מלון „פלאזה" בטבריה.

העונה הטובה של כגן באיטליה

את העונה הטובה ביותר בקאריירה שלו ככדורעפן, עשה אליעזר כגן העונה באיטליה, כמקצוען ב„וואלי זאבאן". בעונה הראשונה שלה בלאומית, סיימה הקבוצה האיטלקית במקום השלישי. ב־30 ביוני תסתיים עבורו העונה הראשונה שלו כמקצוען שבה למד, לדבריו, הרבה יותר ממה שלמד עד כה בארץ.

אליעזר כגן. הצלחה.

כגן, בעבר „קפטן" של נבחרת ישראל והפועל המעפיל, הופיע בקבוצה האיטלקית במעמד של זר, יחד עם הפולני לדזק מולנדה (180 הופעות בין־ארציות במדי פולין) והאיטלקי הבין־לאומי אנדריאה נאצ'יני, קפטן הקבוצה, שמאחוריו כבר 250 הופעות בין־לאומיות.

מומחי הכדורעף באיטליה התלהבו מיכולתו של כגן ומן הרצינות שבגישתו למשחק. „אי אפשר לא להיות רציניים שם. שבוע לפני משחק מקבל כל אחד מהשחקנים דף מידע מפורט על כל שחקן בקבוצה היריבה שאנו אמורים להתמודד עמה באותו שבוע. אנחנו ישנים עם הניירות הללו" אומר כגן.

בימים אלה הציעו לו האיטלקים לשחק בשורותיהם לעונה נוספת.

ברוריה ביאן

הג'וקי שנתפס לטיפה המרה

סטיב קאוטן, אמריקני בן 25, היה אחד מגדולי ה„ג'וקי'ס" (רוכב במירוץ סוסים) הגדולים בעולם. הוא נודע כ„נער מקנטאקי" במיוחד לאחר שכבש בסערה את מסלולי המירוצים באנגליה כשניצח ב־195 תחרויות, כולל „הדרבי של איפסום" רב היוקרה.

אבל עתה, בשובו לארה"ב, התברר כי הוא אדם שבור חולה — ומתקשה להשתקם, אחר שנתפס לטיפה המרה. עתה נעשים מאמצים לגמול אותו מן האלכוהול והוא נשלח למוסד מיוחד לשם כך. ספק אם „ייצא מזה".

„הוא נכנס לדכאון עקב בעיות משקל והרגלי אכילה לא נאותים", הסבירו מומחים.

עוד טרגדיה אנושית בספורט המקצועני.

לשחות, לרכוב ולרוץ בעמק

בהוואי הרחוקה נדלקו לפני שש שנים מספר משוגעים לספורט חדש – הטריאתלון. זהו הקרב על תואר „איש הברזל" בו נדרש הספורטאי לשחות בים פתוח 3.8 ק"מ, לרכוב על אופניים לאורך דרך תלולה למדי של 180 ק"מ ואם לא די במאמץ הרב – לקינוח הוא מסיים את ההתמודדות על התואר בריצת מרתון – 42.195 ק"מ.

ומשוגעים לעניין כמובן שלא חסרים. מידי שנה עוברים בהוואי את המסלול המפרך הזה כ־1200 איש, ואלפים רבים נדחים.

עמק יזרעאל שהיה בין הראשונים בארץ בפיתוח ספורט הרכיבה על סוסים, עושה גם צעדים ראשונים בהחדרת הטריאתלון למודעות שוחרי הספורט. ב־26 בחודש יארח העמק טריאתלון בשני מסלולים, מקוצרים יותר. כן, זה פשוט למען ההתחלה. במסלול אחד (מקוצר) ידרשו המשתתפים לרוץ 8 ק"מ, לרכוב 20 ק"מ ולשחות 500 מ'. במסלול ארוך יותר ישחו המשתתפים 1000 מ', ירכבו על אופניים 60 ק"מ וירוצו 15 ק"מ.

מי שבוודאי צוחק מן המסלול הקל המוצע לספורטאים הוא המערב־גרמני קלאוס קלדן, אלוף אירופה שאישר השתתפותו בתחרות בארץ. בתחרות האחרונה של „איש הברזל" בהוואי עבר קלרן את המסלול המייגע בכ־11 שעות. עבורו טריאתלון עמק יזרעאל הוא צחוק ילדים.

רוכב האופניים המהיר בעולם

ג'ון האווארד, 37, קבע עתה את השיא העולמי ברכיבה מהירה על אופניים, במישור – כשפיתח באמצעות שרירי רגליו מהירות לא־תיאמן של 243 קמ"ש. הוא עשה זאת על מישטח ישיר בבונוויל, מדינת יוטה בארה"ב ועתה יצא לשמש של קליפורניה, כדי לשפר את ההישג המדהים.

ג'ון הוא בלי ספק ספורטאי רבגוני ובעיקר עתיר השגים: 7 פעמים הוכתר כאלוף ארה"ב באופניים, שלוש פעמים היה באולימפיאדה, קבע את השיא העולמי ברכיבה של 24 שעות וגם נטל את הבכורה בשתי תחרויות מיוחדות במינן, ביאתלון וטריאתלון, המחייבות לא רק רכיבה אלא גם מיומנות בריצה ובשחיה. כאשר משווים את הישגו של האוואורד למהירות המקובלת אצל רוכב אופניים „רגיל" יש לזכור כי ה„רגיל" מסוגל לפתח לכל היותר לפתח מהירות של עד 40 קמ"ש...

במהלך מבחן המהירות שערך, הצליח האוואורד להקדים לאורך 1.5 ק"מ גם הליקופטר שחג מעליו ומטוס קל שבו היו צלמים ש„רדפו" אחריו.

אין ספק כי את ההצלחה הגדולה שלו הוא חייב גם לאופניים עליהם רכב – שפותחו בחצרו בהשקעה של 100 אלף דולאר במשך שלוש שנים. מחיר זוג אופניים כאלה (שימו לב לגלגל האחורי!): 18 אלף דולאר. „זו עבודת יד מדוייקת ממש כמו מכונית 'יאגואר'", אמר האוואורד.

(שירות „גאמא" פאריס, מיוחד ל„מעריב")

ה„תנין" מחפש יריבים בזירה

הוא בלי ספק תופעת טבע נדירה. עובדה: לפני זמן־מה כיכב בתוכנית היוקרה Good Morning America ובעקבותיה גם בטלוויזיה האיטלקית.

„יוב" גולדמן מעורכי המאגזין „רינג", „התנ"ך של האיגרוף" אמר: „עד כה חשבתי כי כבר ראיתי בחיי כל מה שקיים באיגרוף – מתאגרפים ללא אצבעות בידיים, ללא בהונות, אך מעולם לא פגשתי מתאגרף־מצטיין ללא רגל".

עתה הוא כבר רואה אותו – ומתפעל מדי יום מחדש: קרייג בודז'יאנובסקי, 25, מפאלוס־הייט'ס, מדינת אילינוי. מתכונן להיות אלוף ארה"ב במשקל קל־כבד. אחר כך יתכונן לקרב על התואר העולמי.

חבריו ויריביו מכנים אותו „גאטור", קיצור של אליגאטור, כלומר תנין – על שום ציור קעקע שהטביע על גופו. לפני שאיבד את רגלו הימנית, היה על מסלול הצלחה מרשים, בדרך לכתר המיוחל. חובב שניצח בנוק־אאוט ב־62 מ־67 הקרבות שלו. מהלומותיו כונו: „פטיש אויר". ב־1981 היה אלוף מועדוני „כפפות הזהב". מיד אחר־כך עבר למקצוענות, קיים 13 קרבות וניצח בנוק־אווט ב־11. במאי 1984 רכב על אופנוע מדגם מיושן, אותו עמד למכור למחרת, והתנגש במכונית. הרגל רוטשה ובעקבות ניתוח – נקטעה עד לברך.

בכל מחיר רצה להמשיך בקריירה של מתאגרף. בתקופת הטיפול הפיזיותראפי, התאמץ יותר מדי ואולץ להאריך את אישפוזו בעוד שלושה חודשים. אחר־כך החלה תקופת ההסתגלות לתותבת (פרוטזה). במהלכה החל לעסוק בריצות ארוכות, רכב על אופניים, 150 ק"מ בשבוע. ביולי 85' חזר לזירה. יריבו, קיפ קיין, התכוון להעיף אותו מבין החבלים בנשיפה אחת. אבל „חטף" כפי שלא חטף מימיו. קרייג גילה כי התיזמון שלו השתפר ללא הכר.

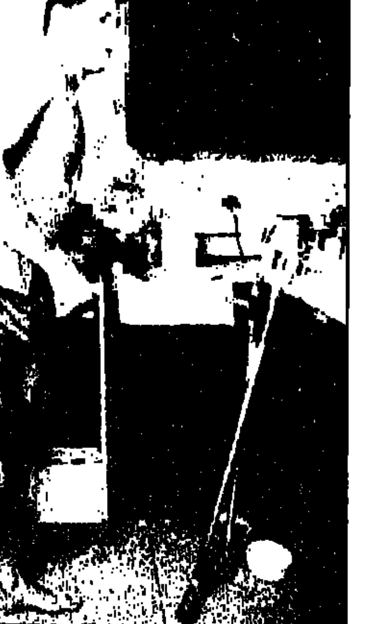
בועדת האיגרוף של מדינת אילינוי, שאמורה היתה להעניק לו את הרישיון לעסוק באיגרוף מקצועני, הושמעה התנגדות תקיפה. בהצבעה נחל תבוסה בנימוק: „לא יתכן לאפשר לאדם מוגבל בתנועותיו להופיע בתחרויות שבהן יש סיכון לבריאותו, עקב מיגבלה זאת".

קרייג יצא למאבק ציבורי. תבע שועדה רפואית עליונה תפסוק, לאחר שייבדק בקפדנות בידי מומחים. הועדה הגישה דו"ח מסכם וועדת האיגרוף חזרה והתכנסה. בדיון השני היתה התוצאה 5—0 לטובתו. הרשיון המיוחל נמסר לידיו בטקס חגיגי, מול מצלמות הטלוויזיה. אותו יום בכה, בפעם הראשונה מאז ימי ילדותו.

פראנסיס סרג'נט היה יריבו האחרון לפני הקטיעה והוזמן להיות יריבו הראשון כמקצוען לאחר שקטעו את רגלו. קרייג שניצח אותו בקרב הראשון במאמץ גדול, בנקודות – הכניעו הפעם בנוק־אאוט בסיבוב השני. כל הכסף שקיבל בתמורה לקרב הזה — 6000 דולאר – הוקדש לרכישת רגל תותבת.

לאחר שסיפורו שודר בטלוויזיה האיטלקית, הזמין אותו האפיפיור לראיון מיוחד בוואתיקן.

עכשיו הוא בבעייה: איננו מוצא יריבים חדשים שיסכימו להתמודד עמו. הסיבה: נצחון על מתאגרף קטוע רגל לא נחשב „מקצועי" במידה מספקת; תבוסה למתאגרף נכה יכולה לעלות ליריב בריא בקריירה שלו...

קרייג (מימין) בזירה נגד סרג'נט.

במטבח דירתו. ללא תותבת.

מה היה/יהיה

עמנואל רוזן

„אם אנחנו שנות ה־50, אז הפועל ת"א – שנות ה־20"

ברוך ממן, אחרי ה„מרתון" בשבת, האם אפשר לומר סופית שהכדורגל הישראלי הוא בלוף?

– „לא יודע, אולי. אין ספק שהשנה היתה נסיגה גדולה בכדורגל הישראלי. בשבת, למשל, באצטדיון רמת־גן, למרות התנאים והמשטח המצויין, ראית שכל הקבוצות משחקות כדי לא להפסיד. שחקנים סתם מתרוצצים על המגרש, מאמנים לא מעיזים, העיקר שלא יערפו את הראשים של אף אחד".

זה כולל גם את מכבי חיפה?

– „מכבי חיפה סתם שיחקה גרוע. כל־כך גרוע שאני בכלל לא יודע מה לומר על המשחק שלה".

ברוך, תהיה עכשיו, לרגע, איש יחסי־ציבור ותשכנע אותי להוציא מהכיס 20 שקלים ולראות בשבת את מכבי חיפה. כדאי לי?

– „אם אתה מדבר על משחקי־בית, אני משכנע אותך בקלות. משחקי חוץ זה סיפור אחר. יש תנאים אחרים, מגרשים צרים, ולא כל שבוע יוצא לך לשחק נגד שמשון תל־אביב שמשוחררת מפחד הירידה ומשחקת פתוח בלי להפריע לך".

אתה היית חלש בשבת?

– „לא חלש. גרוע".

אז מסתבר שכדי לעצור את „ממן האיום", פשוט צריך לשמור אותו טוב...

– „תראה, בשבת שמרו אותי טוב. אבל אם היינו מבקיעים אפילו שער אחד, הייתי משתחרר. חוץ מזה, אם בכך ששומרים את ממן מנטרלים את כל מכבי חיפה, אז המצב כנראה גרוע באמת."

אז מה אתה אומר על ניסן ניסנוב שאמר על מכבי חיפה: גרוטאות שמשחקות בסגנון שנות ה־50?

– „רגע, רגע. ניסנוב הוא מנהל הפועל תל־אביב, חבר הנהלה, יורד מהארץ, מה הוא בכלל?"

חבר הנהלה כנראה.

– „אה, טוב, אז הוא באמת מבין בכדורגל ואין לי מה לומר על הדברים שלו. הוא בטוח יודע מה שהוא אומר. אבל אם אנחנו שנות ה־50, נדמה לי שהקבוצה שלו נמצאת בשנות ה־20."

זה מה שאתה חושב על הפועל תל־אביב?

– „תראה, כבר שנה אני אומר שהם לא הכי טובים בליגה, ובשבת האחרונה הם הוכיחו את זה. אבל האמת שאנחנו צריכים לסתום את הפה, כי אנחנו היינו עוד יותר גרועים מהם." ■

„לא שיחקתי רע, שיחקתי גרוע"

„את סיני לא נשכח לעולם"

סימיקו, האוהד מספר 1 של בית"ר ירושלים, יש לכם מצב־רוח למשחק נגד הפועל תל־אביב, מחרתיים, בבלומפילד?

– „מה זה מצב־רוח? תראה, אם היינו מנצחים את מכבי בשבת, אז הפועל היתה נכנסת ללחץ והיינו באים לבלומפילד במטרה אחת: להסתער על המקום הראשון. חוץ מזה, לאוהדי בית"ר יש תכונה טובה: אחרי יומיים הם שוכחים את הצרות של שבת ומתחילים להתכונן למשחק הקרוב".

הלכה האליפות?

– „לא בטוח. יכול להיות שמעז יצא מתוק. הפועל הפסידו, מכבי חיפה יצאו תיקו ולפי מה שראיתי במגרש בשבת, בית"ר לא היו כל־כך גרועים. עוד יש לנו סיכוי."

תגיד, אתם באמת שונאים כל־כך את הפועל תל־אביב?

– „אני אגיד לך. אישית אני מעריך מאוד את דוביד. אני חושב שהוא מספר אחד בארץ. אבל אני רוצה שבית"ר יקרעו אותם. אני יודע איך הם רועדים כשהם שומעים את השם בית"ר ירושלים, למרות שגם אנחנו רועדים לא פחות מהם."

אבל למה השנאה הזאת? מאיפה זה מגיע?

– „לא יודע. יש באמת שינאה נוראה. תאמין לי, שאם הייתי יכול, הייתי מקרב בין המחנות. תמיד המשחקים בינינו נגמרים בפוגרומים והגיע הזמן להפסיק עם זה."

סיני זה סמרטוט אדום בשבילכם?

– „את סיני לא נשכח לעולם. איך אפשר, אחרי מה שהוא עשה לנו אז, בחמש דקות בימק"א? בקבוקי השמפניה היו כבר פתוחים והוא גרם לנו לא סתם לסגור אותם, אלא לשפוך אותם מרוב תדהמה."

בשבת נמצא אותך בזירת הקרב של שער 8?

– „חס וחלילה. אני הולך לראות כדורגל, לא להילחם. אני יושב בשער 2. נשבעתי אחרי הפוגרום האחרון שבחיים שלי אני לא חוזר לשער 8." ■

„נשבעתי לא לשבת ביציע של שער 8 בבלומפילד"

לא מקרי, לא ראשון

בועז מרנשטיין, ניצחת באליפות הטניס את המדורג מספר 2 בעולם, וולף הרצוג משוייץ ואנחנו עדיין לא יודעים עליך הרבה...

– „מה יש לי להגיד? אני בן 16, לומד בכיתה יו"ד בגימנסיה הרצליה ומשחק טניס ב„סנטר" ברמת־השרון בערך עשר שנים."

אז איך זה שהקהל הרחב לא שמע עליך עד היום? אולי הנצחון על הרצוג היה מקרי?

– „הוא לא היה מקרי וזה גם לא ההישג הראשון שלי. לקחתי את אליפות „פומה" לפני שנה בגרמניה וניצחתי גם כאן בארץ, אבל נצחון כזה עוד לא היה. פשוט לא איפשרתי לו לשחק את המשחק הרגיל שלו. תקפתי הרבה, עליתי לרשת, הוא לא התרגל לסגנון שלי."

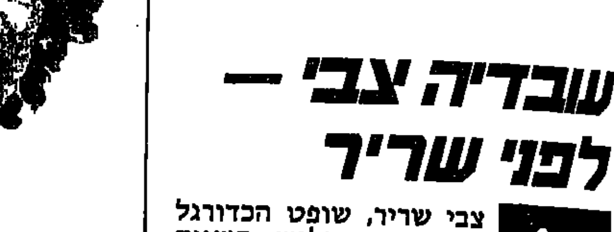
ובכל זאת, אחר־כך הפסדת לרביב ויידנפלד הישראלי. אז מה משקף יותר את היכולת האמיתית שלך?

– „הבעיה היא שנגד רביב הפסדתי בעיקר בגלל העייפות. זה שניצחתי את הרצוג, זה לא אומר שאני מספר 2 בעולם, כי הייתי הרבה בעולם וראיתי שם המון שחקנים יותר טובים ממני. יש לי עוד הרבה מה ללמוד. אבל אני חושב שהנצחון על הרצוג משקף את היכולת האמיתית שלי יותר מאשר ההפסד לרביב". ■

כדורגל +

א. טבק

עובדיה צבי – לפני שריר

צבי שריר, שופט הכדורגל מספר 1 בשלוש השנים האחרונות, על פי בחירת הנהלת איגוד השופטים, עומד לאבד בתום העונה את מעמד הבכורה שלו. נכון לעכשיו – מחליפו לא יהיה שופט בעל תג בינלאומי. יהיה זה עובדיה צבי, שזו לו העונה השלישית בליגה הלאומית. וכל זאת – בגלל שיטת ניקוד מסויימת, שגם באיגוד השופטים יש החולקים עליה.

אין ספק שעובדיה צבי הגיע העונה להישג יוצא מהכלל. אם לא ימעד בצורה קשה במשחקים שעוד נותרו לו – ידורג ראשון. בד בבד – נראה כי הגיע הזמן שבאיגוד תשונה שיטת הדירוג, שאין לה אח ורע בעולם. בה בשעה – יש מקום לשיפור ברמת המבקרים. רבים מהם היו שופטים מהשורה ולאו דווקא מהמצטיינים שבחבורה.

עובדיה צבי. בינתיים – מס.1

16 ביקורות היו עד כה לשריר, ובהן צבר 1590 נקודות – ב־10 נקודות פחות מהמכסימום. האיגוד נוהג לתת 100 נקודות לשיפוט מעולה, ולציון זה זוכים שופטים רבים. אפשר לומר, כמעט בסיטונות. שריר זכה לקבל העונה תשע פעמים 100 נקודות. על פי הידוע לנו – אין איגוד ברחבי אירופה הנוטה להעניק כל כך הרבה „מאיות" לשופטיו.

המעידה הקטנה של שריר היתה ב„דרבי" התל־אביבי בין הפועל למכבי. המבקר (גאון) הוריד לו 4 נקודות, ודי היה בציון של 96 נקודות כדי ששריר יאבד את מקומו הראשון – לפי שעה לעובדיה צבי.

העובדה שהאיגוד לא לוקח בחשבון מענק מיוחד ל„משחק קשה" – היא בעוכרי שופטים מדרגתו של שריר. שכן, קל יותר לקבל 100 נקודות כאשר מנהלים „משחק קל" וחסר־חשיבות, מאשר לנהל משחק חם ויוקרתי. במשחקים אלה נמדד, למעשה, השופט – לטוב ולרע.

הגיע הזמן שהאיגוד הישראלי ינהג בנושא דרגת הקושי של המשחק – כמו עמיתיו בעולם.

החיים כבית־ספר

זוכרים עוד את מיקי בן־שיטרית, אחד החלוצים המדוברים ביותר, בקיץ שחלף ובמהלך העונה?

נראה כי למד שהמהומה שקמה סביבו – לא הועילה לו. הוא החליט „להוריד פרופיל", וכן מדרישותיו הכספיות, משחק במכבי שעריים, מתוך תקווה שיצליח להציל משהו משמו עד לתום העונה, כדי שקבוצות טובות ירצו בו לקראת העונה הבאה.

בתחילת העונה עבר מיקי למכבי פ"ת, תמורת חוזה תלת־שנתי, הנאמד בעשרות אלפי דולרים. לאחר מכן עבר למכבי שעריים תמורת סכום כספי דומה. גם שם לא מצא את מקומו ורצה לעבור להפועל הדבר לא נסתייע בידו.

לבסוף – מה שלא עשה השכל הישר – עשה הזמן. הוא חזר לשחק בשעריים. הפעם בתמורה כספית נמוכה בהשוואה למה שקיבל בעבר. שכרו החודשי: 500 דולר פלוס 200 דולר לכל נקודת ליגה. במלים אחרות: שכר שבועי הפך להיות חודשי, וכל זאת כדי לשקם תדמית ולהיות בעניינים.

החיים, כך מסתבר, הם בית־הספר הטוב ביותר...

ובינתיים, מכינה עצמה שעריים לאפשרות כי תשחק בעונה הבאה בליגה הארצית. צעד ראשון: צימצום דראסטי בהוצאות, כדי שבעונה הבאה תוכל הקבוצה לתפקד מבחינה כספית. מבחינת הרכב – לא יחודשו, כנראה, הסכמים עם השוער אדיר שמיר, המגן אבי כהן שהוא שחקן חופשי והחלוץ איתן שלום. מיקי בן־שיטרית יוחזר למכבי פ"ת. מי שיישאר הוא שלמה קירט. עמו יש לשעריים חוזה לשנתיים נוספות.

שעריים רוצה להיות מסודרת, אם וכאשר ייגזר גורלה לשוב לליגה הארצית.

שלמה קירט. רק הוא יישאר.

מיליון דולר ירדו לארצית

שנים רבות קיימת התלבטות בכדורגל הישראלי. השאלה: האם להפקיד ניהול קבוצת הכדורגל בידי איש אחד, סוג של „מנג'ר", כנהוג במרבית ארצות אירופה, או להשאיר את המצב השריר וקיים בישראל.

חגי אפרת. חסינות מטעם.

רוב אנשי המקצוע בדעה כי עדיף „איש חזק" אחד באגודה על פני הנהלה שבה מספר חברים. לדעתם עשוי הדבר יקדם את הכדורגל.

שני נסיונות בתפקיד ה„מנג'ר" נערכו עד כה בארץ. שניהם נכשלו. ראשון המנהלים־בנוסח־אירופה היה מוטל'ה שפיגלר, שהיה מנהלה המקצועי של ביתר ת"א. השני הוא חגי אפרת, המנהל הכל־יכול של הפועל ירושלים.

הניהול נוסח חגי אפרת גורם עתה להירהורים אם אכן יש בארץ אנשים מתאימים לניהול מועדון. עלייתה, וכנראה נפילתה בחזרה לליגה הארצית, של הפועל ירושלים, גרמה לביזבוז של מיליון דולר. זו מחירה של ההרפתקאה. הנסיון להפוך את הפועל ירושלים לאימפריה בספורט – נחל עד כה כשלון חרוץ.

חגי אפרת קיבל תקציב נכבד מהמאמץ ויד חופשית לניהול הקבוצה. אך מתברר כי לא די בשני אלה, ובכוונות טובות, כדי להצליח. דרוש גם ידע מקצועי. ממנהל טוב נדרשות תכונות של ידע בבחירת האנשים הנכונים סביבו וצריך שתהיה לו עין טובה בבחירת המאמן שיצעיד את הקבוצה. במישורים אלה נכשל אפרת וכתוצאה מכך – גם המועדון.

עתה, כאשר נוצרו בעיות כספיות במועדון והשכר לא משולם – מתברר כי הניהול היה רחוק מלהניח את הדעת.

אישית – אני מצדד בעד ניהול של איש אחד במועדון. נוכח הנסיבות – התרחקה מחשבה זו מהנהלות המועדונים. הם פשוט. פוחדים מנסיון כושל נוסף. חבל.

עסקנים – מעל לכל

לעסקני ההתאחדות לכדורגל יש, כנראה, חסינות בכל הקשור לעבירות על תקנון התשלומים. לדין בנושא זה יעמדו רק שחקנים ואגודות. כך עולה מן המדיניות שנוקט בה היועץ המשפטי להתאחדות, עורך הדין צבי יפה.

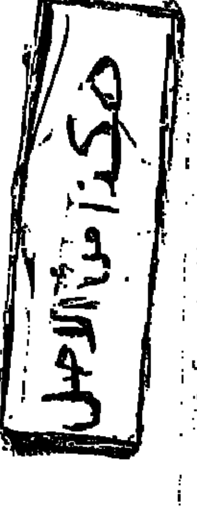
הנושא התעורר בעקבות בוררות בתיק בין הפועל ירושלים למאמן אליהו עופר. הבורר, עו"ד קמין, קבע במפורש כי חבר הנהלת ההתאחדות ונציג הפועל ירושלים, חגי אפרת, עבר על תקנון התשלומים יחד עם המאמן עופר.

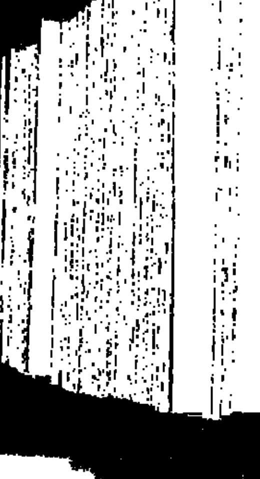
היה מקום לצפות כי חגי אפרת יועמד לדין (כפי שכבר אירע בעבר, במקרה של נחמן מנדל ממכבי פ"ת עם הכדורגלן ניסים כהן) אך יפה החליט להעמיד לדין רק את הפועל ירושלים ואת המאמן.

פניתי לעו"ד יפה בשאלה אם לא נפלה טעות בזימון לוועדת המשמעת. מתשובתו של היועץ המשפטי הבנתיכי זו מדיניות מכוונת מצידו לא להעמיד חברי הנהלה בגין עבירות כאלה לדין. די, לדעתו, בהעמדת הקבוצה לוועדת המשמעת. בדבריו ציין כי מסיבה זו לא העמיד גם את צבי וייצנר ממכבי חיפה לדין. אגב, שני המקרים אינם דומים כלל.

עתה נוצר מצב כי חברי ההנהלה, אלה המחליטים על קיום וביצוע התקנון, יכולים להפר אותו ולא יעמדו לדין. לעומת זאת, „פשוטי העם", כלומר שחקנים ומאמנים, צפויים לעונשים ככתוב בחוק. חוק ההתאחדות לכדורגל...

כדורגל ישראלי, אביב 86'. ■

זירה חופשית

משק כנפי האימפריה

משה דור

הטלוויזיה הירדנית היא, לא פעם, מכשיר יעיל להרחבת אופקים. באחרונה ראיתי על המירקע של רבת־עמון את יורש־העצר הנסיך חסן, אחיו של המלך חוסיין, דוהר על הפוני שלו בתחרות פולו. חסן היה, בדרך הטבע, ראש אחת הקבוצות המיתחרות ולא סתם שחקן, ולאחר סיום התחרות גם קיבל את הגביע – ומכאן הדרך סלולה למסקנה שהקבוצה שלו, של הוד רוממותו, יצאה מן המשחק וידה על העליונה.

אבל הצצה זו שהצצתי בטלוויזיה של שכנינו ממזרח, היתה לה עוד מסקנה הכרוכה בה לבלי הינתק. הירדנים עדיין מקיימים לפחות משהו מן המורשת הבריטית, ממש כמו כמה וכמה מן המדינות שחסו פעם תחת כנפי האימפריה. תחרות הפולו היא עדות חותכת לכך.

אין בכוונתי לומר שהפולו בא לעולם על אדמת אנגליה או סקוטלנד או ויילס, אבל הבריטים ניכסו אותו ו„אינגלזוהו” כדי כך, שהוא נהפך לאחד מסימני־ההיכר שלהם כמו המיקטרת והפאב. ודאי, סימן־היכר של שיכבת־העילית החברתית, לאו דווקא של המוני־העם. מכל מקום, הסוסונים המתרוצצים במגרש כשרוכביהם חובטים בכדור במקלותיהם העשויים־לדבר, מופיעים לעתים קרובות בספרות האנגלית בכלל ובספרות האנגלו־הודית בפרט. בסיפורי קיפלינג, למשל, תחרויות הפולו הן אופייניות למימסד השלטוני והבטחוני הבריטי בהודו של שלהי המאה ה־19. וכאן אנו מגיעים לשורשים ההיסטוריים של המשחק.

כי זאת לדעת, הפולו הוא המשחק העתיק ביותר בכדור ובמקל הידוע לנו. מקור השם היא המלה „פולו” הטיבטית שמשמעה כדור. ייתכן שההוקי, הגולף והקריקט נובעים מן הפולו. הדיווחים העתיקים ביותר על משחק הפולו, המצויים ברשותנו, הם פרסיים. יש עדות ששיחקו בו כבר בימי המלך דָּרְיָוֶשׁ. הפולו הפרסי מתואר ב„מסעות לפרס” (1613) של סר אנתוני שֶׁרְלִי. מפרס התפשט המשחק לקושטא, ומזרחה דרך תורכסטאן לטיבט, סין ויפאן, ומטיבט לגילגיט וצ'יטראל שבצפון הודו, ואילו למאניפור הגיע מסין. אז נפסקות הידיעות עליו למשך 200 שנה בהודו גופא, אם כי הוסיפו לשחק בו בנפות הצפוניות. ההיסטוריה הטילה על הבריטים, כובשי הודו, להחזיר לפולו את תפארת־הקדומים שלו ואכן, ב־1859 נוסד מועדון הפולו הראשון של האירופאים וחוקי־המשחק הראשונים נוסחו בסילצ'אר ובקאצ'אר ליד מאניפור. מועדון־הפולו של כלכותה נוסד בראשית שנות הששים של המאה שעברה.

באנגליה החלו לשחק פולו ב־1869, לאחר שקציני גדוד־ההוסארים ה־10 קראו על־אודות המשחק בהודו. שנתיים לאחר־מכן נערכה התחרות המתועדת הראשונה בכרי־הדשא של האונסלו בין גדוד הלאנסרס ה־9 לבין גדוד־ההוסארים ה־10. שמונה שחקנים השתתפו מכל צד. ב־1873 צומצם מספר השחקנים לחמישה מכל צד וב־1882 לארבעה. מועדונים מפורסמים לפולו נחנכו בשנות השבעים והתשעים במאה שעברה ובראשית המאה שלנו.

השמש של בריטניה הקיסרית זרחה על משחק הפולו וממנה יצאו המוניטין שלו ליבשות ולארצות אחרות. ארה"ב לא פיגרה, כמובן, אחר הורתה ההיסטורית. מכל מקום, לאחר מלחמת־העולם השנייה דומה היה שהגיע קץ הפולו בבריטניה, ואנו חייבים תודה לווייקאונט של קודריי שלא נח ולא שקט עד שהחייה אותו מחדש ומאז אין עוד סכנה נשקפת לו. כאמור לעיל, גם רבות ממושבות בריטניה ומארצות־חסותה בעבר שמרו אמונים לפולו – אירלאנד, הודו, פאקיסטאן, קניה, דרום־אפריקה, ניו־זילנד, אוסטראליה, ניגריה, מאלאייה, מלטה וג'אמאיקה ומצרים וירדן.

אגב, את סוסי־הפוני המשמשים במשחק הפולו מגדלים במיוחד לצורך זה. יש לשער שגם בממלכתם של חוסיין וחסן עושים כך. אם בריטים – אז בריטים. סוף סוף, רבת־עמון קיבלה את המשחק מלונדון, לא מטהראן או להאסה. ■

וידוי של אוהד לא מזוהה

אברהם שרון

בנימה שיש בה מן ההשתאות וההתרסה שאולים אחדים מידידי: „נו, אז את מי אתה אוהד בעצם?”. לפי הצפוי – אין אדם יכול להחליף קבוצה בלי נימוק קביל ומשכנע, לא כל שכן להיוותר אדיש לתוצאות משחקי השבת, תלוש ולא נפעם.

להוציא שער אחד, אנגלי ביופיו, שכבשתי במשחק כיתתי בשלהי חינוכי בבית־הספר, לרשתו של היריב הנדהם מעוצמתה הלא־משוערת של בעיטת הבננה השמאלית שלי, מעודי לא כבשתי וכמעט שלא שיחקתי. מה לי ולכדורגל. אלא שפשוט בלי הערצה אי־אפשר וכך, שנים רבות אהדתי את הפו׳גל פתח־תקווה, או, בעצם את כוכבה השמימי נחום סטלמך, שהיה הטל ברודי של הכדורגל, אף כי לא הנציח עצמו ככתם על המפה.

אלא שמאז יצאו מבקבוקיהם התוססים השדים האדומים והשדים הירוקים – חלו תמורות מפליגות. הדירוג השתנה, השמות התחלפו. העתונות חיממה את האווירה. היה ימים באים ואני – אנה אני בא. זנחתי את המעקב הסזיפי, החולני משהו, אחרי מבקיעי השערים. התרחקתי מן המגרש. לדמתי טניס. עשיתי שכביות סמיכה. נעשיתי ספורטאי פחות סביל.

כיום, נטול העדפות ברורות, אני מתיר לעצמי להנות מן הספק החמקמק של היושבים על הגדר: אחת היא לי אם אוחנה או אם ארמלי, אם זאנה או אם גריאני. אם שחקן עושה מהלך יפה – אני פשוט נהנה. אין לי קבוצה. נאמנותי אינה מסוייגת. בעיטה טובה, כיבוש שער, עצירה מסוכנת, תיקול עדין, לחימה חריפה – כל אלה זוכים להוקרתי.

אעיד על עצמי בדפוס: אינני אוהד של קבוצה מסויימת. חופשי, משוחרר, לא חייב דבר לאיש, נוח לי לאהוד את המיטב שבכדורגל הישראלי, את היפה ואת הספורטיבי שבו.

אם יש בעדות מפורשת זו משום סילוק של אי־הבהירויות בקשר לזהותי הספורטיבית – די לי בכך.

ולאוהדים הבוערים של שתי הטוענות לכתר האליפות אגיד במאמר חותם: הקבוצות שלכם יודעות לשחק כדורגל. שתיהן טובות מאוד. שתיהן סימפאטיות. אם ייגזר עלי לבחור אחת מהן – רק אחת – כמועדפת לפי טעמי לזכייה, אעמוד נבוך ושותק ואיוותר בגמגומי. בבקשה: תחליטו אתם. מצידי – שיזכו שתיהן. אנא, חיסכו ממני את הבחירה בלתי אפשרית הזאת. ■

על הכוונת

ארז קופמן • צילום: עדי אבישי

להפעיל ולדרוס

שתי אליפויות של מכבי חיפה העלו את ברוך ממן ל„מועדון הפאר” של גדולי הקשרים בכדורגל הישראלי. חיפה קבוצה התקפית ואם מפעילים אותה נכון היא מכונה דורסת. תפקידו של ממן – להפעיל ולדרוס. העונה כבר קשה לו יותר. המציעה במפשעה (ואיום בניתוח שצריך או לא צריך) משפיעה קצת. המפסיד משחקים וכושרו נאחרים דומה לתנועה גלית. כנ"ל גם כושרה של חיפה. הקשר המנוסה (30 ו־4 חודשים) יודע שעם הפוטנציאל שיש לחיפה, מישהו יצטרך לתת את הדין אם האליפות תברח מהצפון. בשבת ראיתי אותו משחק רע מול נתניה (0-0)

מה עשה ברוך ממן מול נתניה?*

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות לשער	0	0
מסירות מדוייקות	8	3
מסירות לא מדוייקות	2	1
תיקולים מוצלחים	2	0
תיקולים לא מוצלחים	1	0
נגיחות	4	3
איבודי כדור	2	0
ספג עבירות	0	0
קרנות	2	0

• עקב חולשתו, הוחלף בדקה ה־62 בידי ירון גבעול

טכניקה

המכונה החיפנית מניעה גלגלי שיניים רבים כשנכנסת למצב התקפה עם שני קיצונים וחלוץ מרכזי. כולם רעבים לכדור שטוח ואוהבים מצבי נגיחה. מרילי ואהרוני פורצים כמעט תמיד ופותחים האגפים מימינו ומשמאלו של ממן והוא עומד במרכז. הוא צריך לשלוט במכונה הזאת. בקשר טכני, הנדרש כמעט רק לפעילות אופנסיבית, הוא צריך למשוך בחוטים וכשרון לכך יש לו. שני הקשרים האחרים נלחמים ועוזרים לו. כעת הכל תלוי בו. בשבת, משחק ההתקפה חרק בקרקע וגם באויר. היתה זאת אשמתו הישירה של ממן. לא השתחרר (מרוחק) במרבית ההתקפות. אצל ממן רואים (ולא רק העונה) נדנדות ביכולתו. מרעב לכל כדור, מגיע לאפאטיות וחוסר רצון לקחת אחריות. זקוק לעזרה כדי להצטיין (ובעקבותיו כל חיפה). זועק לחלוקת העומס עם קשר טכני אחר, שאין לו כיום. כשהוא בפורמה, משחקו מעולה. שליטה מצוינת בשתי רגליים בכדרור וגם במסירה. מוליך כדור היטב, כשזה צמוד אליו ומבטו מחפש חבר פנוי. ראיית המשחק שלו טובה. פעמים רבות מצא שוער לא ממוקם היטב וסיכנו מרחוק. „צלם מצב” מעולה. יודע להעביר מרכזי כובד מאגף לאגף. לעיתים במסירה ולעיתים בסיבוב חד של גופו (לשני הכיוונים) וכדרור או מסירה לדאבל־פאס קצר. כשהוא בהתלהבות, פורץ גם בקיצוני (שמאלי) ומסובב כדור מדוייק לרחבה (לרוב אחרי עצירה והטעייה). בעיטתו לשער מדוייקת, אבל נמצאת בנסיגה בעוצמתה. לכן לא בועט בעיטות עונשין ישירות (ארמלי ומרילי בד"כ). הוא האחראי על המתוחכמות שבהן (מסובבות לשער או הגבהות בימין).

מהירות

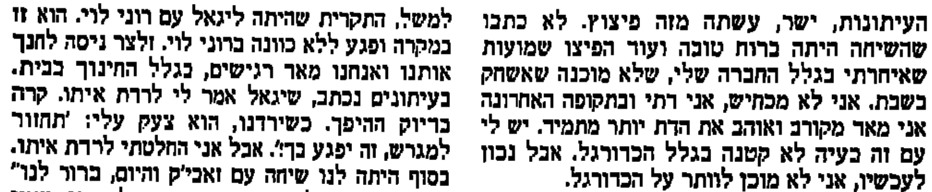
לממן אין מהירות טבעית. גם הספרינט שלו בינוני למדי. לא אוהב להישלח קדימה. עיקר תנועתו עושה עם הכדור הדבוק לרגליו. פורץ דרך המרכז (עד 20 מ' מהשער ולא יותר) או דרך האגף. כשהכדור אצל היריב נע רק על שטח מצומצם. רץ 10 מ' לכל היותר ומנסה לתקל. אם לא מצליח – נעמד מייד, לעיתים כשידיו על המותניים ומחכה לסגירת היריב ע"י אבוקרט, שורף הדשא של חיפה בקישור (וגם ליאור רוזנטל, בשבת). בעייתו העיקרית – תנועה ללא כדור בהתקפות של קבוצתו. מיכה רוזן, שומרו בשבת, נצמד אליו ו„מצץ” ממנו את ההתלהבות. כשממן אדיש ולא מנסה להשתחרר, התקפות חיפה לא עוברות דרכו. אז, כקשר טכני רואה־משחק יחיד בחיפה, חוטא לתפקידו וכל המכונה הירוקה חורקת. כך בדיוק קרה בשבת. הוחלף בדקת ה־62 בגבעול. לזכותו ייאמר כי פציעתו גורעת ממהירותו ומניידותו באחרונה.

תיקול

כשמתקל, הוא רחוק לפעמים מלהיות עדין. שם „רגל קטנה” מהצדדים, פעמים רבות גם מאחור. יעיל לקבוצתו אבל מרגיז יריבים רבים. „חוצפן” וחסר פחדים. מבצע כמה גליצ'ים לתוך רגלי יריב־מכדרר. עושה זאת עם שתי הרגליים. מוותר על תיקול רק אם רואה שיסתיים בעבירה ודאית. טמפרמנטי –יש אומרים יתר על המידה. כש„חם” (איבוד כדור שטותי או טעות של חבר בהתקפה מבטיחה) – רץ לתיקול. מנסה וגם מצליח בד"כ להפתיע יריבו. גם בראשו מנסה לתקל ולחלץ כדורים – בהצלחה מיזערית. הטמפרמנט השופע הזה אינו אהוב על שחקנים רבים. לכן מבלה דקות מספר בכל משחק בויכוחים עם היריבים. לעיתים מגיעים הדברים לידי דחיפות והתחממויות. למרות תקוליו הרבים, כמעט לא מבצע עבירות קשות, אותן מכיר מהצד השני של התיקול. אז מראה לכולם כמה הפגיעה בו חמורה וסוטה לעיתים מנורמת „הצגת הפצוע”, המקובלת על מגרשינו.

פסק-דין

למכבי חיפה הוא נכס. שרף התבטא לא פעם (עד העונה) שהוא לא צריך קשר טכני אחר. יש לו פוטנציאל טכני טוב בין צעירי הקבוצה. אבל בכך חטא בעקיפין לממן – וחטא זה מהווה בומראנג לחיפה. זקוק לחלוקת עומס. מאמנים רבים סוגרים אותו בעדיפות ראשונה (ולצר בשבת). ממן, ביחוד אם הוא פצוע ומוגבל, כורע תחת חלחץ. כיום מדברים בחיפה על חיזוק בקישור. אהבו לדבר על מלמיליאן ובגלייבטר. אז, בטוחני, ממן יפרח. ודאי שיתן הרבה יותר מהיכולת שנותן כיום.

כולנו כדורגל!

אבי מור

יגאל מנחם, 22, יושב בפינה אחת של הספה. שמעון, 21, לוקח את הפינה האחרת. על המגרש שניהם משחקים על צד ימין. יגאל קיצוני ימני, שמעון תומך בו מעמדת המגן.

נתניה של השנה סיפקה לעיתונות הרבה חומר לדפוס: משברים, העברות, חילופי־מאמנים. הכל – חוץ מניצוצות של יהלומים. והיה כמובן יגאל מנחם. העיתונות התרגלה בשנתיים האחרונות לאקשן מיגאל ובמקביל גם מאביו, משה מנחם. היום הם יכולים סוף־סוף לנפץ את הדימוי הפרובוקטיבי. יגאל בג'ינס וחולצת טריקו, שונה לגמרי מאותו טיפוס טמפראמנטי שלעתים שוכח את הגבול על

האב, משה מנחם. עבר של כדורגלן פעיל.

האחים יגאל ושמעון מנחם, אלילים מקומיים, „השתלטו" על הכנף הימנית של מכבי נתניה ויש להם מה לומר ■ שלושה אחיהם הקטנים כבר נושפים בעורפם וגם אביהם, משה, מעורב מאד־מאד בעניינים ■ „לקחנו ללב את הכשלונות והחלטנו שעוד נראה להם מי אנחנו" ■

המגרש. הוא שקט, נינוח. אפשר לומר אפילו עדין. אוצר המילים שלו רחב. שמעון לעומת זאת, נשמע יותר אימפולסיבי. נע הרבה על מקום הישיבה. השיחה איתם היא למעשה דיאלוג פרטי שלהם. השאלות מונחות מאחור.

שמעון: „יותר נוח לי למסור ליגאל כי הוא שחקן חזק ויש לו כח פריצה. אני אוהב לשחק איתו באותו אגף. אוהדים, מעבר לגדר, צועקים לפעמים: 'מה אתה מוסר לו, בגלל שהוא אחיך?'..."

יגאל: „שמעון שחקן מצויין. רוזן שיפר אצלו המון את הצד ההתקפי. בהגנה תמיד היה מאה אחוז. כשהוא משחק באגף שלי, אני יודע שיש לי על מי לסמוך מאחור, יש לי אספקת כדורים. אוהדים מקטרגים בגלל שאנחנו אחים. אבל לומדים לחיות עם זה. גם על עודד וגדי אמרו את אותם דברים. אנחנו מכניסים את הכדורגל הביתה. כשאתה מפסיד, זה כואב פעמיים – פעם בגלל שהקבוצה הפסידה וגם בגלל שהאח שלך הפסיד. אחרי המשחק אנחנו מנתחים מבחינה מקצועית מה קרה. כל אחד אומר לאחיו איפה היו הטעויות. אנחנו מפרידים לחלוטין בין המישור האישי למקצועי. מעולם לא רבנו, חס וחלילה, בגלל הכדורגל."

הקשר עם מכבי ת"א וההצעה מהפועל ת"א

שמעון: „במשפחה שלנו, כולם כדורגלנים. שלושת האחים הקטנים שלנו משחקים כבר כדורגל. הבית אפוף באווירה של כדורגל. אחרי הכשלונות של נתניה, לקחנו חזק ללב. אבל אנחנו עוד נראה לכולם, שנתניה תדבר וגם האחים מנחם".

יגאל: „העונה רציתי לעזוב את הקבוצה פעם אחת. לא הסתדרתי כל כך עם צביק'ה רוזן. הוא הושיב אותי על הספסל. היה קשר עם מכבי ת"א והובעה נכונות מצידה לקנות אותי. אחר כך באו תקופות משבר של הקבוצה. הפועל תל־אביב הציעה לי לעבור אליה. אני קודם כל בן־אדם. אני מכבד את האוהדים של נתניה ואת ההנהלה והשחקנים. בגלל זה, אפילו לא הצעתי את זה להנהלה. לא חשבתי לעבור להפועל בתקופה קשה כזו, לנתניה. זה לא חוכמה לנטוש את הספינה כשהיא טובעת".

שמעון: „אני מעולם לא חשבתי לעזוב את נתניה. כשהייתי ילד, חלמתי על הקבוצה הבוגרת ועל כל הכוכבים שיש. אני אוהב את ההנהלה והשחקנים ומת להחזיר את הקבוצה לצמרת".

יגאל: „קשה לי לומר איזה מאמן השפיע עלי יותר מכולם. אני רואה את הכדורגל כמקצוע. נכון שאני נהנה ממנו, אבל לי לא משנה מי מאמן אותי. אני מקצוען. בשבילי, כדורגל זה לא קייטנה. אתה לא בא לנופש אלא כדי להוריד אגלי־זיעה. מכל מאמן ניסיתי לשאוב את המקסימום. מעולם לא הרגשתי כייף מיוחד אצל מאמן. זו עבודה קשה מאד, מבחינה פיסית ולא פחות מכך, מבחינה מנטאלית".

שמעון: „היו לי המון מאמנים. כל אחד תרם לי משהו. אשר מסינג בנוער; מוטל'ה שפיגלר – שאני מאד מעריך אותו כאיש מקצוע; שמואל פרלמן בנבחרת הנוער; אריה רדלר לפני שנה וזאב'ק זלצר, שהוא דמות חינוכית ממדרגה ראשונה. אבל יותר מכולם תרם לי צביק'ה רוזן מבחינה מקצועית. אצלי, בניגוד ליגאל, כל אימון הוא כייף, חוויה. אני נהנה סוה שקורעים אותי באימונים, שאני מזיע. חוץ מזה, אין דבר יותר כייף מאשר לעבוד במקום עבודה כמו קבוצת כדורגל ועוד עם חברים שלך. אני לא עושה צרות בכלל ונהנה מאד מהעניין".

„הגיע הזמן לפוצץ את הבלון"

יגאל: „אצלי היו כמה דברים קטנים אבל הגיע הזמן לפוצץ את הבלון שהתקשורת ניפחה. אז ככה: באימון אחד אצל פרלמן, אמרתי לו שאני עייף והוא הישעה אותי ליומיים. לא אמרתי עליו שום מילת גנאי, לא בעיתונות או בבתי קפה. אני סולד מזה. עם רדלר לא היה לי שום תאקל. רוזן ? – הוא לא החזיק ממני כשחקן הרכב. אני לא אמרתי מילה. אבל איכשהו, תמיד, אני כולט. לא יודע למה. גם כשאני טוב וגם כשאני רע, אני בכותרות. אני לא יכול להחבא אל הכלים. אני בן אדם שלא מוציא דברים החוצה. אני מפנים אותם. התדמית של 'טראבל־מייקר' נוצרה אולי משום שיש לי מזג חם על המגרש. מעולם לא יצאתי בהצהרות. הנה למשל, התקרית שהיתה לי לפני המשחק עם בני־יהודה. חזרתי הביתה מבית־הכנסת. לא היה אף אחד בבית. סבתי היתה חולה מאד. היה חשש שצריך לקחת אותה לבית־חולים. המשפחה חשובה לי יותר מכל דבר. רק אחרי שהתברר שהיא מרגישה יותר טוב, זזתי לאסיפה. כמובן שאיחרתי. זלצר, בצדק, החליט לא לשתף אותי וזה היה מוסכם על שניינו. העיתונות, ישר, עשתה מזה פיצוץ. לא כתבו שהשיחה היתה ברוח טובה ועוד הפיצו שמועות שאיחרתי בגלל החברה שלי, שלא מוכנה שאשחק בשבת. אני לא מכחיש, אני דתי ובתקופה האחרונה אני מאד מקורב ואוהב את הדת יותר מתמיד. יש לי עם זה בעיה לא קטנה בגלל הכדורגל. אבל נכון לעכשיו, אני לא מוכן לוותר על הכדורגל.

„פעם כמעט פרשתי מכדורגל. בגלל כל הדברים השוליים שמסביב, שבארץ הופכים לדברים המרכזיים. גם גיורא שפיגל אמר שצריך להתעסק בכדורגל ולא בדברים הקטנוניים. לפעמים, כל הרעש הזה משפיע עלי לרעה. היתה תקופה שליכלכו על הרבה שחקנים. כתבו דברים מלוכלכים. למשל על עודד מכנס שהוא חבר שלי. שחקן גדול שהבקיע המון שערים וכשפתאום לא הולך לא, כל העכברים יוצאים מהחורים. זה גרם לי סלידה. אחר כך גם טיפסו עלי, כשלא הייתי אשם ונוצרו אצלי משקעים. לאט לאט, המשקעים נעשו מישקע אחד גדול. כמו זוג שמתגרש. זה לא קורה ביום אחד אלא בתהליך ארוך. רציתי לפרוש ולהתחיל ללמוד. אבל בסוף החלטתי שאני לא אתן לאנשים ברחוב לנהל לי את החיים".

שמעון: „ברור שלכל הנושא הזה של יגאל יש קשר הדוק אלי. אני אשקר אם אומר שלא. הצלחה שלו זו ההצלחה שלי ולהיפך. הבעיה שלו – שהוא לוקח יותר מדי ללב. היו לו כמה בעיות ילדותיות, שלאט לאט לומדים מהניסיון שלהן. אבל בכדורגל, אין מה לעשות – אתה חייב לתת הרבה, כדי לקבל. אם לא – אתה נופל. ככה זה, אין רחמים. הנה, למשל, התקרית שהיתה ליגאל עם רוני לוי. הוא זז במקרה ופגע ללא כוונה ברוני לוי. זלצר ניסה לחנך אותנו ואנחנו מאד רגישים, בגלל החינוך בבית. בעיתונים נכתב, שיגאל אמר לי לרדת איתו. קרה בדיוק ההיפך. כשירדנו, הוא צעק עלי: 'תחזור למגרש, זה יפגע בך!'. אבל אני החלטתי לרדת איתו. בסוף היתה לנו שיחה עם זאב'ק והיום, ברור לנו" שהוא דמות נפלאה וחינוכית מעבר להיותו מאמן מצויין. פעם, כשמאמן היה מעיר לנו – הייגו נפגעים. היום ברור לנו שהוא רוצה את טובתנו".

יגאל: „שאיפות גדולות בארץ אין. השאיפה הכי גדולה היא כמובן לשחק בנבחרת ישראל. יש לי גם מחשבות על חו"ל, בעיקר בגלל המיתקנים. אני אוהד נלהב של נבחרת ישראל. לדעתי, השחקנים שלנו לא נופלים מהאירופים. הכל נעוץ במיתקנים, במגרשים מלוכלכים, רשתות קרועות וכל ההתייחסות של האוהדים והשחקנים היא בהתאם. כששיחקתי בחו"ל, במדי נתניה באינטרטוטו, הצגתי עוד 80 אחוז מהיכולת שלי. אני מוכן לוותר על חלק מהשכר שלי, כדי שישופרו המיתקנים. אני עברתי את זה על בשרי. במשחק הראשון, ששיחקתי במגרש הידוע של עמידר, שברתי רגל בגלל שהמגרש עקום לגמרי".

שמעון: „אני מת לקחת השנה את הגביע ואולי בשנה הבאה גם אליפות. לגבי חו"ל, אני לא מעוניין בכלל לשחק בחו"ל. טוב לי פה. אני אוהב את השחקנים שסביבי, האוהדים וכל האווירה. יש מגרשים גרועים, אבל אין מה לעשות – צריך להפיק את המקסימום מהמינימום". ■

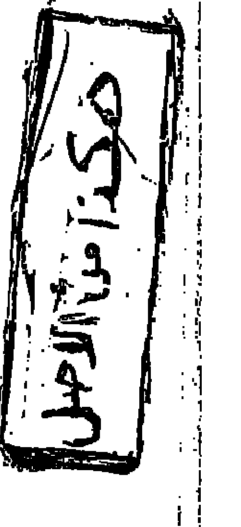
הרמתי יד על רוזן ? – דווקא הלכנו מחובקים

משה מנחם, אביהם של האחים, זכה גם הוא לכותרות לא מעטות במהלך השנים האחרונות. ברוך כלל הקשר היה שלילי. סיפרו שהוא איים, דחף, קילל – בקיצור דון קורליאונה של ספורט. הפירסומים הללו הכאיבו לו. הוא אומר שהם עלילה. יש לו תווי־פנים קשוחים. דיבורו מחוספס וישיר. יושב בין יגאל לשמעון. יגאל רוב הזמן מתבונן בחלון, כשאביו מדבר. מדי פעם גם מתקן את אביו.

משה: „כתבו שהרמתי יד על רוזן. תשאל אותו – הלכנו מחובקים... בתחילת העונה, הוא הושיב את יגאל, מתי שיגאל שותף – הקבוצה הובילה. כשהוציאו אותו, הקבוצה נוצחה או שהישוו לנו. אני מבין בכדורגל לא פחות מתגדולים שגמרו קורס מאמנים. אני רואה כדורגל כבר 40 שנה. ניגשתי לרוזן ואמרתי לו: 'אם הילד לא מספיק טוב, תן לו שחרור'. צביק'ה אמר לי: 'הוא עוד יהיה שחקן גדול. תן רק לזמן לעשות את שלו'. תאמין לי, צביק'ה רוזן הוא גבר אמיתי. בחור זהב. הרגשתי שהוא ממש בן מאומץ שלי."

משה מנחם שיחק בעבר בהפועל נתניה ובבית"ר „רב" נתניה. שילב את התפקידים של בק, קיצוני ומגן ימני, לסירוגין. „מדביקים למשפחה שלנו תווית איומה. אני קבלן בניין. כשאני מגיע לעבודה, כולם שואלים למה כל הזמן אני עושה צרות. אני ממש מתבייש בגלל התדמית המכוערת הזו".

צביקה רוזן: פעם ניסו לנפח בעיתונות את היחסים בינינו. תיארו כאילו אנחנו הולכים לריב. בסך הכל, משה רצה לדבר איתי, כמו אב אל אב. עם יגאל היו קצת בעיות־משמעת, כמו עם כל שחקן. להיפך, הם היו ביכולת אישית טובה מאד".

האחים יגאל ושמעון מנחם בביתם בנתניה. צילם: דני שיראי

...ושמעון – בראש אחד. צילם: עדי אבישי

נבחרת הנכים של ישראל בכדורסל
לגביע העולם באוסטרליה
SPALDING
מוגש בחסות חברת „טל-גל"
יבואני SPALDING בישראל
יושבים, מימין: ציון יעקב, יואל ספרן, הנרי אבוטבול, איל שרטוב, עופר צור, צבי גזיאל, משה לוי, חנן לושקוב, יוסי אמויאל, דוד פרח, ברוך חגאי וחיים כהן.
עומדים, מימין: מאמן הנבחרת דני שהר, מנהל הנבחרת שמעון שלח, המנהל המקצועי של איל"ן ראובן הלר, מעסה הנרי כץ, שופט הכדורסל מאיר יום-טוב.
צילום: עדי אבישי
שבועספורט 13

בין כדורסל לבוטנים ... השקייה בגן ביתו

אז מה אם אני מעפלה?...

...שמאחורי ... של אליצור נתניה בליגה לכדורסל, ניראה בטלוויזיה עם חולצה בחוץ, מתרוצץ על הקווים, זועק, סר וזועף. בבית, בעפולה, בחיק המשפחה או במפעל הבוטנים שלו – אנו מוצאים יוסי הררי אחר. לא לחוץ. נינוח. נושם אוויר צח.

...ות בעפולה ... הפופולאריות של ... הררי היתה מרקיעה שחקים. ... המצליח של כדורסלני אליצור נתניה, ... הדמות הפופולארית ביותר בעיר הולדתו בת 23 אלף התושבים.

„כשאני מסתובב ברחוב אני חייב להקדים שלום לכל אחד. אם לא – אני מיד שומע התלחשויות: 'תראו את הסנוב הזה'"...

עפולה היא המקום הכי הכי בעולם עבור יוסי, שנולד שם לפני 39 וחצי שנים. „אני שונא רעש והמולה. לעולם לא אעזוב את המקום הזה. אני אוהב לפתוח את החלון ולהתבונן במרחבים, לנשום אוויר צח ולשמוע את יללות החתולים ונביחות הכלבים. מה עוד צריך הבן־אדם ?"

פרסום ? אפילו בגן־הילדים שטובי, אשתו, מנהלת (בגן הזה, לפני שנים, היה גם יוסי) ניגשים אליו בני החמש ומספרים לו שאתמול גזרו תמונות שלו מן העתון. הם מכינים לו אלבום.

ההצלחה בספורט מקנה זכויות־יתר למאמן הסימפאטי בעל הבעת פנים תמימה כשל נער. בשיחה קצרה עמו –ניתן מיד להבחין בחכמת החיים והחריפות שבהן ניחן. „בכל מיני משרדים שאני עורך בהם סידורים – אני מתקבל בלי תור. מסתבר שהפרסום עוזר בכל תחום בחיים. שלוש פעמים נעצרתי במלכודות מהירות של המשטרה בדרכי לנתניה, בגלל נהיגה במהירות מופרזת. כשהצגתי

את עצמי, וסיפרתי שאני בדרכי לאימון או למשחק – איחלו לי השוטרים הצלחה וויתרו לי על הדו"ח", מספר יוסי אב לשלושה (צביקה בן 13 וחצי, אסף 12.5 ודנית 7).

כל־בו ספורט

יוסי „שקוע" עמוק בכדורסל כבר מגיל 15. אז שיחק בקבוצה הבוגרת של הפועל עפולה. „לא היתה קבוצת נוער וכולנו שיחקנו בבוגרים – למרות שעפולה היתה אז עיר של כדורגל. ילדי השמנת בעטו אז בכדור. מאימון כדורגל מתיש רצתי לאימון כדורסל ואם לא די בכך – שיחקתי גם כדורעף. לימודים ? בזמן פנוי לקחתי מחברות מחברים להעתיק שיעורים."

מאחר שהיה השחקן הטוב ביותר בקבוצה –

דני ברכה: יוסי בשבילי הוא מספר 1 !

„עבורי הוא המאמן מספר 1 בכל הקריירה שלי" – משבח דני ברכה, כדורסלן אליצור נתניה, את מאמנו יוסי הררי. דני הגיע לנתניה מהפועל ת"א, שם היה תניכם של מאמנים רבים, ביניהם שמות מוכרים כיהושע רוזין, אריה דוידסקו ואחרים.

„יוסי הוא מאמן בעל אישיות מיוחדת במינה. בחור שקט, סולידי והעיקר – בן־אדם. הוא מאציל שקט נפשי על השחקנים, וזה מרכיב חשוב בעיקר בקבוצה כמו שלנו. אף פעם במהלך העונה לא גרם לשחקן לאבד מבטחונו. תמיד הראה לשחקן שהוא סומך עליו. אני אוהב אדם כמוהו שמקרין מאישיותו, מבלי שירגישו אותו."

ברכה מסביר כי בין המאמן והשחקנים קיים דיסטאנס מלא. „השחקנים אוהבים גישה כזאת וזו, להערכתי, הסיבה שהוא מצליח. יוסי הוא בחור כנה. את רב ההצלחה של אליצור נתניה אני מייחס לו. מאמנים רבים לא היו מסתדרים עם קבוצה כזאת, הוא מתעלם מחריגים במהלך אימון ומיד אח"כ סוגר דברים בצורה עניינית. במקרים של הפרת הוראות במהלך אימון (היו רק מקרים מעטים) הוא הפסיק אימון לדקה, נעץ מבט בשחקן שהפר הוראה, וזה הוריד עיניים מרוב בושה. זה מספיק. לא תמיד צריך לקנוס..."

„אלה שמדברים מאחורי גבו של יוסי – עושים זאת מקנאה בהצלחתו. הרכלנים הם בדרך כלל התל־אביבים. אני בטוח שאילו יוסי הררי היה גר בת"א הוא היה מגיע רחוק".

מנוחה ומרוצץ על הקו, הוא בחור רגוע ושלוו לפני ואחרי השריקה לסיום. מעיד על עצמו: „קשה להוציא אותי משלוותי". לא מרים קול על הילדים בבית. ובכלל,טיפוס ביתי, מקדיש כל רקה פנוייה למשפחה. „אני מנסה לפצות אותם על השעות הרבות שאני מחוץ לבית. גם כשסיימתי פגישות עבודה בנתניה בשלוש לפנות בוקר – חזרתי לישון בבית. בשש כבר קמתי, כדי לנסוע לירושלים בעניני עבודתי כמנהל מפעל הבוטנים בכפר גדעון. ההצלחה שלי בספורט ובעסקים – היא הפיצוי של המשפחה. הבית עוזר לי מאד. ביום של משחק הילדים מהלכים על בהונות רגליהם ודואגים לא להרגיז אותי. טובי ממונה על הכנת הבגדים שלי, לפי שגעונותי והאמונות הטפלות שלי."

יוסי, בחור רגיש מאד. לוקח ללב כל דבר. שונא אנשים המדברים מאחורי גבו. הפסד הוא לוקח ללב בצורה קשה. לא מראה זאת כלפי חוץ. „אוכל את עצמי". משתף, בדרך־כלל, בהרגשותיו את חמו, ברוך גורודצקי, המלווה אותו לכל משחק. יוסי מודה: „לעתים אני מפקיד בידיו את ההגה בדרך הביתה. היו כמה משחקים שאחריהם לא הצלחתי להרדם. נצחונות, כמו גם הפסדים. אף אחד בבית לא הרגיש באי־שקט שלי. לקחתי עתון וקראתי עד אור הבוקר"...

יוסי עם כלבתו סנדי

ביום של משחק מרבה יוסי לשהות במפעל הבוטנים שלו. שם, במקום מנותק מאנשים שמדברים על כדורסל, נמצא יוסי הרבה עם עצמו. „השאלות ברחוב, בנוסח 'מה יהיה', משגעות אותי ולכן אני מעדיף להתנתק מהסביבה", אומר הררי.

פגשנו בו במפעל, ממיין בוטנים, תוך שהוא ממלמל: „ג'ימי קארטר, ג'ימי קארטר". לא, אין לו יומרות לרוץ לנשיאות ארה"ב. הוא בחור שיושב טוב טוב על הקרקע ואינו מסתחרר מן ההצלחה. „בספורט, יום אחד אתה למעלה וביום השני אתה יכול להיות למטה. כל אלה שמפרגנים לי היום ואומרים שאני מאמן גדול, יעשו ממני מחר סמרטוט. אני מכיר את המציאות. אם יקרה לי דבר כזה אפגע, אבל אהיה לפחות מוכן לזה"...

ב־1976, עם שובה של עפולה לליגה הלאומית, נוצחה הקבוצה בשני המשחקים הראשונים בידי הפועל ת"א והפועל ר"ג. אוהדי הקבוצה בחשו מאחורי הקלעים, כאילו אומרים „אין נביא בעירו". הגברתנים שבהם (ובעפולה יש כמה...) אף איימו לפוצץ משחק אם ימשיך הררי לאמן את הקבוצה.

לפני המשחק השלישי בעונה, עם הפועל ירושלים, החליט יוסי: „אם לא ננצח – אני מתפטר. לא הייתי מסוגל להתמודד עם הרחוב." כשהגיע לאולם – מצא מאות כרוזים מפוזרים על המשטח. הוא הרים אחד. מצא שיש עוד כאלה שהכיעו בו אמון מלא. „אלי הכרוזים לא דיברו."

משחק לי – משחק לך...

מיד בתום שיחת־התדרוך לשחקנים יצא מחדר ההלבשה. „הבחנתי שהשחקנים לא יצאו אחרי. הם ננעלו בחדר ההלבשה. אח"כ התברר לי שהם עשו יד אחת להשקיע מאמץ מיוחד עבורי." הקבוצה ניצחה ב־32 נקודות הפרש. אוהד שתבע את פיטוריו – ניסה בכוח להרים אותו על כתפיו. „דחפתי אותו ואמרתי לו: 'אל תרים אותי כשמנצחים ואל תירק עלי כשמפסידים'. כשהאוהדים הביאו לי בקבוק שמפניה – לקחתי אותו וגילגלתי להם אותו על הרצפה..."

בעונה שלאחר מכן היו חמישה „קופצים" על משרת המאמן בעפולה: שמואל יעקובסון, אברהם חמו, רני כהנא, חיים („איקסי") בוכבינדר ויוסי הררי. מנהל הקבוצה, חזקי חריט, הגיע לפגישה עם השחקנים מצוייר בתיבת קרטון. הוא ערך בתירות חשאיות כדי לבדוק „לאן נושבת הרוח". הררי ניצח את „איקסי" 8–3. ההנהלה הציעה ש„איקסי" יהיה עוזרו של יוסי. „ידעתי שזה רעיון שאין מאחורי כל הגיון ואמרתי זאת להנהלה. קיימתי שיחה עם איקסי והחלטנו לעבוד יחד כשני מאמנים ראשיים. לכל אחד מאתנו היו זכויות שוות. משחק אחד הוא ניהל ואת השני – אני."

השניים עבדו בהרמוניה מלאה. הררי ניהל את משחק הנצחון על גבעת־ברנר ועמיתו הכריז: „הרכב מנצח לא מחליפים", והפקיד בידי הררי גם את ניהול המשחק הבא עם בית"ר ת"א. יוסי הוביל את הקבוצה לנצחון נוסף – וגם את המשחק הבא זכה לנהל. הפעם הפסיד. או אז חזר כדור המשחק ל„איקסי"...

משהו יושב לו על הלב. עונת 1983, שבה פוטר אריה דוידסקו מאימון עפולה, בעקבות כשלון בגביע קוראץ'. הנהלת עפולה פנתה להררי, שאימן את את איתן/גבת בארצית. „התניתי זאת בהסכמת אנשי גבת. בקולה של גזברית המשק אושר לי להשתחרר לאימון עפולה. אלא שבבוקר המשחק הראשון שאמור הייתי לנהל עם מכבי חיפה, קבלתי טלפון מהנהלת אירגון המאמנים שאסרה עלי לנהל את המשחק, עד שלא יסגרו ענייניו של דוידסקו בעפולה. הודעתי לראשי עפולה שלא אפר את הוראת אירגון המאמנים. מיד לאחר מכן רצו אנשי ההנלה לדוידסקו וסגרו עמו עניין.

„אריה לא דבר אתי לפחות שנתיים. גם במיפגשים בינינו (הוא כמאמן בית"ר ת"א) לא החליף עמי מילה. בבית־הספר למאמנים, בעת בחינות קבלת מועמדים חדשים לקורס השנתי, שבו שימשתי בוחן תחת ניהולו של דוידסקו – הופשר הקרח. ישבנו על כוס קפה, אבל לא דברנו על מה שקרה בינינו. עד היום הנושא הזה לא עלה בשיחות שלנו. המקרה הזה פגע בי מאוד. אני מקווה שזה המקרה הראשון והאחרון שלי מן הסוג הזה".

מה שעוד מטריד אותו בחיים: מחיקתה של הפועל עפולה/העמק ממפת הכדורסל הלאומית. „אם הייתי מחליף משהו בעפולה, זה רק את ראש העיר שלה. הוא מערב פוליטיקה בספורט. הוא היה אחד הגורמים העיקריים לפירוק הפועל עפולה".

חרף ההצלחה הגדולה שלו העונה באליצור נתניה – הוא אינו שוכח את ההתלבטויות שלו בתחילת עבודתו שם. „חששתי מאוד ממבנה הקבוצה. חמישה אמריקנים, כל אחד טיפוס שונה. היה בכך משום סיכון גדול". אך מה שהנחה אותו הוא שמירת המרחק מהשחקנים. „אני לא יושב אתם על כוס קפה, למעט בשיחות מקצועיות. ברגע שאאבד את השליטה במסגרת – אוכל מיד לתלות את המשרוקית".

ואת זה הוא לא כל כך רוצה. ■

כדורסל+

משה לרר

נינה יקירתי

מכל 19 התחנות (כך לפי הדיווחים) ששידרו את משחק הגמר בגביע אירופה לאלופות – בחרתי בתחנה שלך, ואת יודעת למה. נינה ירומינה הוא שם שכדאי לזכור. מאז פגישתנו הראשונה, לפני 15 שנה, באליפות אירופה בגרמניה 71', הוקסמתי בעיקר מחוסר הקומוניקציה שבינינו. איננו יכולים להחליף יותר מאשר חמש־שש מלים. את נעולה על רוסית; אני מקשקש עוד כמה שפות, אבל מה זה עוזר לי. לא תהיה לי ברירה: קורס קצר ברוסית ואז, בפגישתנו הבאה – אבקשך לפרט באזני כמה מעובדות החיים.

פסק זמן. נינה ירומינה, שדרנית הטלוויזיה של מוסקווה. שדה הפעולה שלה: כדורסל. בעצמה כדורסלנית מצטיינת בעבר ודמות ידועה מאוד בחוגי הספורט בעולם. בלונדית, שיער קצר, נאה למראה. פרטים אישיים נוספים אין בידי. בסיום הקורס שלי – אני מבטיח להוסיף עוד כהנה וכהנה.

בחזרה אליך, נינה. כאמור – נפל בחלקי לחזות בשידור שלך מבודפשט ושמחתי לשמוע את קולך, למרות שכמעט והלך לאיבוד בהר־הגעש האנושי. המשחק, על פי שעון החורף שלנו (יש לי חדשות בשבילך: שר הפנים שלנו החליט לדחות בשנתיים את הנהגת שעון הקיץ) הסתיים ב־19.30. רק ב־19.45, משיקולים הידועים רק לך, ראינו על המסך את לוח הסל הצבעוני והבנו כי אר־טו־טו יתל המשחק שזה עתה נגמר.

וכך היה. ראינו את סאבוניס המצויין, את דראזן פטרוביץ' שקצת זייף, את השופטים השולטים היטב בנעשה על הפרקט. רק אותך לא ראיתי. לא נותר לי אלא להאזין בשקיקה לכל מלה שלך, ואני סמוך ובטוח כי עשית עבודתך נאמנה.

ואז באה הדקה ה־32 ולא הבנתי מה בדיוק אירע. דקות אחדות קודם לכך יצא קריין הטלוויזיה שלנו ממש מעורו. לא פחות מג'יימס נייסמית, זה שהמציא את המשחק, הוא היה גאה על כך שהטלוויזיה שלנו הצליחה לקלוט את דקות הסיום, בסיועה האדיב של הטלוויזיה הספרדית. בשידור זה ראיתי את ארווידאס סאבוניס שולח אגרוף, שלא היה מבייש גם את מוחמד עלי, ומפיל את נאקיץ' לקרשים. החלטת השופטים: סאבוניס החוצה!

והנה, בשידור מהתחנה שלך – לא היה ולא נברא! רואים את הפריצה של נאקיץ' לסל, את העבירה שביצע עליו קראפיקאס, מספר 9 של „נאשה קומאנדה" (הקבוצה שלנו), את הדחיפות ההדדיות. רק את הזאפטה של סאבוניס לא ראינו.

ועכשיו שואלים בוודאי בכל רחבי הסובייטסקי סיוז מה קרה לסאבוניס.

מה ואיך קרה נינה יקירתי?

כל משחקי גמר גביע אירופה לאלופות

1958:	א.ס.ק. ריגה – אקדמיק סופיה	71-84, 81-86
1959:	א.ס.ק. ריגה – אקדמיק סופיה	62-69, 58-79
1960:	א.ס.ק. ריגה – דינאמו טיביליסי	62-69, 51-61
1961:	צ.ס.ק.א. מוסקווה – א.ס.ק. ריגה	62-87, 66-61
1962:	דינאמו טיביליסי – ריאל מדריד	83-90
1963:	צ.ס.ק.א. מוסקווה – ריאל מדריד	80-99
1964:	ריאל מדריד – ספרטק ברנו	84, 110-99
1965:	ריאל מדריד – צ.ס.ק.א. מוסקווה	62-76, 88-81
1966:	זימנטל מילאנו – סלאוויה פראג	72-77
1967:	ריאל מדריד – זימנטל מילאנו	83-91
1968:	ריאל מדריד – ספרטק ברנו	85-98
1969:	צ.ס.ק.א. מוסקווה – ריאל מדריד	99-103
1970:	איניס וארזה – צ.ס.ק.א. מוסקווה	74-79
1971:	צ.ס.ק.א. מוסקווה – איניס וארזה	53-67
1972:	איניס וארזה – יוגופלסטיקה ספליט	69-70
1973:	איניס וארזה – צ.ס.ק.א. מוסקווה	66-71
1974:	ריאל מדריד – איניס וארזה	83-84
1975:	איניס וארזה – ריאל מדריד	66-79
1976:	מובילג'ירג'י וארזה – ריאל מדריד	74-81
1977:	מכבי ת"א – מובילג'ירג'י וארזה	77-78
1978:	ריאל מדריד – מובילג'ירג'י וארזה	67-75
1979:	בוסנה סארייבו – אמרסון וארזה	93-96
1980:	ריאל מדריד – מכבי ת"א	85-89
1981:	מכבי ת"א – סינודינה בולוניה	79-80
1982:	סקוויב קאנטו – מכבי ת"א	80-86
1983:	פורד קאנטו – בילי מילאנו	68-69
1984:	באנקו רומא – ברצלונה	73-79
1985:	ציבונה זאגרב – ריאל מדריד	78-87
1986:	ציבונה זאגרב – ז'אלגיריס קובנה	82-94

השיאים של מכבי

עשר עונות מלאו להחלטה של ההתאחדות הבין־לאומית להנהיג „בית־גמר" בהשתתפות שש המנצחות מן הבתים המוקדמים, כאשר שתי הראשונות מתמודדות במשחק אחד על הגביע. הזדמנות חגיגית לסיכום קצר.

והסיכום הפרטי שלי מורה על כך שמכבי ת"א, כן, מכבי ת"א, היא ולא אחרת, הקבוצה של העשור!!

בהחלט לא סיכום שוביניסטי. עובדות ושיאים של המועדון התל־אביבי הוותיק מדברים בעד עצמם. כמה מהם:

★ הקבוצה היחידה שהופיעה בכל 10 בתי הגמר;

★ היחידה שהופיעה בפרק זמן בארבעה משחקי גמר על הגביע, מתוכם זכתה פעמיים (עונות 1966/7 ו־80/81). ריאל מדריד הופיעה 8 פעמים בבית הגמר, שלוש פעמים בגמר הגביע וגם לה שתי זכיות; ציבונה – שלוש פעמים בבית הגמר, פעמיים בגמר, שתי זכיות; קאנטו – פעמיים בבית הגמר, פעמיים בגמר, שתי זכיות (הישג מירבי!); בנקו רומא – פעמיים בבית הגמר, הופעה אחת בגמר, זכייה אחת; בוסנה סארייבו – ארבע הופעות בבית הגמר, פעם אחת בגמר הגביע, זכייה אחת;

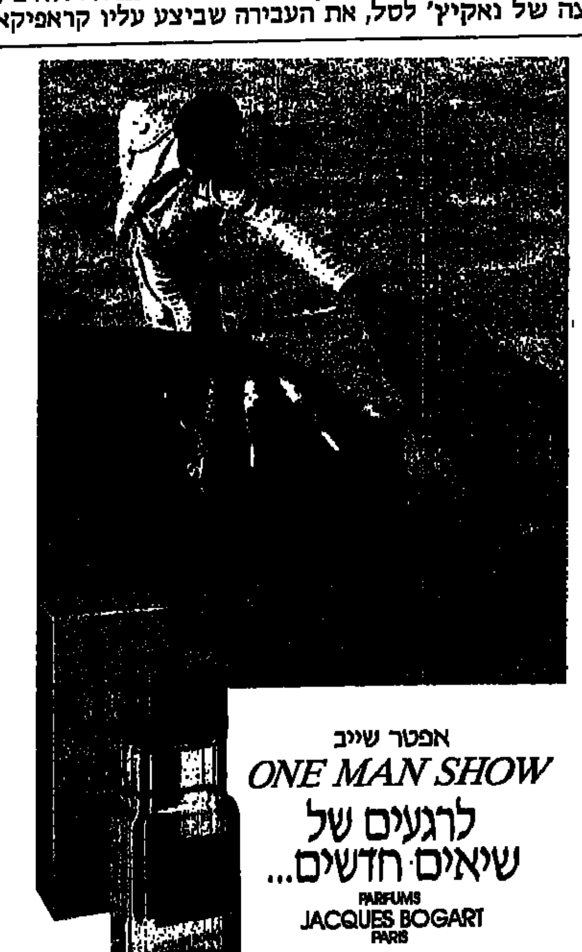
★ מכבי צברה בעונת 1981/2 19 נקודות בבית־הגמר מתוך 20 אפשריות. שום קבוצה לא הגיעה להשיג נדיר זה. ממוצע הנקודות שצברו קבוצות שהגיעו לגמר עומד על 17. אך בצידו של שיא זה – איכזבה מכבי דווקא בגמר כאשר נכנעה לקאנטו;

★ סאבוניס ופטרוביץ' הם השמות שנישאים כיום בפי כל, אך זכות הבכורה בבית האירופי בעשור האחרון שייכת לשני שחקני מכבי – מיקי ברקוביץ' ומוטי ארואסטי. 10 פעמים בבית הגמר! ואם לא די בכך – גם הסגנות שייכת לצמד של מכבי: לו סילבר ואולסי פרי, עם 9 הופעות בגמר. רק אחריהם בא ד"ר חואן אנטוניו קורבאלאן של ריאל – עם 8 הופעות בבית הגמר האירופי;

★ והשיא המיוחד במינו של מכבי בעשור שחלף – עונת 1980/81: זכייה בגביע האירופי, בגביע הבין־יבשתי, באליפות הליגה בישראל ובגביע המדינה. „גראנד סלאם" של הכדורסל. המאמן המאושר: רודי ד'אמיקו.

בשנתיים האחרונות דרך אמנם כוכבה של ציבונה, שעשתה דרך ארוכה מאוד – מהמקום השישי והאחרון בבית הגמר בעונת 1982/83, עונת פגרה ב־83/84, ועד לשתי זכיות רצופות ב־85' וב־86'. אך עוד מוקדם לקבוע אם אמנם תהיה ציבונה הקבוצה שתתן את הטון עד לשנות התשעים.

הסיכום של העשור הראשון מחמיא למכבי, בזכות יציבות בחמש העונות הראשונות, מה שאינו מאפיין כל כך את אלופי ישראל בעונות האחרונות, ועל כך, כידוע, בוכה הנביא.

איגוד הכדורז"ל

השוטר ששמר על כלוב העתונאים ביד־אליהו, לא איפשר לנו לרדת למשטח כשנשמעה שריקת הסיום. היינו שם לא יותר מ־20. במשטח עצמו – מניתי כ־60 עד 70 אנשים שאני הייתי עוצר אותם בעוון שוטטות. הם היו בפנים; אנחנו – אוייבי הציבור – בכלוב.

מעניין שזה תמיד קורה במשחקים שמארגן איגוד הכדורסל. פעם, לפני שנים ובות, כבר כתב ידידי הטוב יחיאל ארזי על „כדורז"ל". הרבה לא נשתנה מאז. הז"ל הנ"ל קם מקיברו מדי שנה. רק אצלו קיים, כמראה, תהליך תחיית המתים.

אין בדברים הללו אלא פרפראות שאחרי. אחרי משחק גמר, שהאווירה בו צריכה להיות חגיגית; שהקהל ביציעים צריך להיראות במיטבו; שיציע האח"מים יהיה מלא וגדוש; שתזמורת תנגן; שהקהל ישיר. במלה אחת: חגיגה.

כל אלה צריכים להיות. אלא שאין מה לעשות, איגוד הכדורסל אינו בנוי לחגיגות. הוא, ובמיוחד מזכ"לו, מומחים לפאשלות. ואחרי כל אלה מטילים אנשי האיגוד את האשמה ב...משטרה. נוח להם. כאילו המשטרה היא שמארגנת את המשחק; כאילו המשטרה היא שמזמינה את מזכ"ל פיב"א בורה סטאנקוביץ' ואינה חושבת כלל להציגו לפני השחקנים; כאילו המשטרה היא הפוסקת הבלעדית וקובעת סדרי עבודתם של עתונאים וצוותי טלוויזיה. כאילו המשטרה היא הכל.

ואולי המשטרה אשמה גם בכך שהדביקו בתכנייה של המשחק את שמה של לאה מלמד אל בנות אליצור ואת שמם של מרדכי זלצר ויעל פיקרש (האם זה אמנם הסדר? והיכן ה„ליידיס פירסט"?) לקבוצת מכבי?

היסטוריון המשטרה לענייני כדורסל היה זה שציין בתכנייה את הגמר הראשון, הכפול, שהיה בשנת 1956, כשני משחקי גמר – האחד ב־1956 והשני ב־1957?

האמנם?

לא. המשטרה אינה הכל, אך היא בהחלט גורם חשוב שיש להתחשב בו. ואם אומר לי קצין צעיר, אחרי נסיון של שנה אחת בשמירה על הסדר, שהוא הפיק לקחים מן השנה שעברה, לא נותר לי אלא להסביר לו שההבדל בינינו הוא 25 משחקי גמר. את זה הוא לא הבין.

כשמישהו שלימזל – הכל נדבק אליו. אין מה לעשות. מזמין כבר האיגוד השלימזל את האפיפיור של הכדורסל העולמי לחגיגה גדולה בארץ – והנה ערפל בנמל התעופה של מינכן ואין האדון המזכ"ל יכול להמריא אלא בשעות הערב ולהגיע ליד־אליהו רק במחצית המשחק. מול שהיה שם נשיא המדינה, אחרת מה היינו עושים. אינני מכיר מדינה אחרת שהיתה לוקחת סיכון ומסכימה שאורחה הנכבד יבוא ביום החגיגה עצמו. נכון שאמרו לנו כי את הימים שאחרי הגמר האירופי בבודאפשט, וזה היה ביום החמישי שעבר, רצה המזכ"ל לבלות בחיק משפחתו ומכריו ביוגוסלאוויה, אך נכון היה גם להעיר תשומת ליבו של המזכ"ל כי גם ביום א' יש מטוסים הנוחתים בישראל ואין צורך לקחת סיכון. אולי לא רצה סטאנקוביץ' לוותר על יום א' הקדוש שלו, אולי רצה לצאת ידי חובה – כי את ישראל הוא כבר מכיר – אבל דומני ששום אישיות לא היתה מרשה לעצמה לנהוג כך באיגוד מארח כפי שנהג בנו המזכ"ל.

הבחור שהביא את השמפניה לגביע ידע מה הוא עושה...

צילום: עדי אבישי

אך היות ואנו יודעים עם מי יש למזכ"ל פיב"א עסק – זה מגיע לנו. מגיע שיבוא במחצית המשחק, מגיע שלא תתאפשר אליו גישה חופשית של עתונאים אחרי המשחק. מגיע לנו הכל.

לא לנו. לאיגוד.

ביד־אליהו, היה כידוע גם משחק. משחק גמר הגביע. למנה ראשונה – נשים. אליצור ת"א/קרית־אונו בגמר – זה טבעי. מכבי דרום/רמת־חן – קצת פחות. ידענו שיש הבדלי רמה. ידענו שזה משהו שנע בין 50 ל־60 הפרש. אך לא חשבנו שלמאמנת אליצור, יעל פיקרש, לא תהיה התבונה המספקת כדי לא להפוך את הערב להצגת יחיד.

בנצחונה האסטרונומי על דרום/רמת־חן, כרתה יעל את הענף עליו היא יושבת. בשנה הבאה טוב יעשה האיגוד אם ישלח את הנשים לשחק בכפר־המכביה או בנהלל ואת הזירה יפנה לגמר הנוער. אילו זה היה מתאפשר השנה – תארו לכם איזה ערב מעניין זה היה עשוי להיות: בגמר הנוער – מכבי ת"א והפועל חולון; גמר הבוגרים: מכבי ת"א – הפועל חולון!

ואני, כאחד הבודדים שעודנו מצדד בכדורסל־נשים, אומר זאת בצער ובכאב.

גמר הגברים היה כבר סיפור אחר. כאן יש לנו עסק עם מכבי ת"א משופשפת מאוד, ותיקה ובעלת נסיון. החל מהדקה ה־29 כבר נראה נצחונה על הלוח. הפער הסופי היה עניין של בינגו. 10־12 או 4־5. בשביל גביע לא צריך יותר.

רק לעתים רחוקות, וזה קרה לה רק ארבע פעמים ב־26 עונות, „מסכימה" מכבי ת"א לוותר על הגביע. בשאר 22 העונות היא זכתה בו, בקלות או בקושי מסויימים. מכבי אינה אוהבת את „משחקי הרוטציה" שכל כך פופולאריים אצלנו בשטחים אחרים. אחרי הליגה – היא רוצה את ה„דאבל". יש לה כבר אין ספור כאלה.

עכשיו נוסף עוד אחד ובאיגוד כבר צריכים לחשוב על העונה הבאה, שכן זכייה שלישית ברציפות מחייבת קניית גביע חדש...

עד לעונה זו היה מיקי ברקוביץ' שתקן מן השורה. השורה הראשונה אמנם, אך גביע לא זכה להניף כ„קפטן". ההיסטוריה של מכבי מלאה ב„קפטנים" שעשו זאת לפניו, אם נתחיל עוד בימיו של אברהם שניאור קשישא, דרך רלף קליין, טל ברודי, ג'ים בואטרייט ולו סילבר. מיקי רק עמד לידם. הפעם – לא רק 25 נקודות. גם הגביע מידיו של הנשיא, וזה בלי ספק ציון דרך חשוב מאוד בחייו הסוערים של אשף הכדורסל.

האיש שמאחורי המגבת: דייוי בארמור.

ליד חדר ההלבשה מחכה מירב, אשתו החמודה של דורון ג'מצ'י. הנשים כבר רגילות לחכות עד שהבדיחות בחדר ההלבשה יסתיימו. בינתיים היא אומרת לי שדורון יעבור השבוע ניתוח ושהיא מקווה להחלמתו המהירה עד למשחקי אליפות העולם בספרד ביולי. זו היתה העונה הראשונה של דורון בעיר הגדולה תל־אביב וגם לו יש כבר אליפות אחת וגביע אחד.

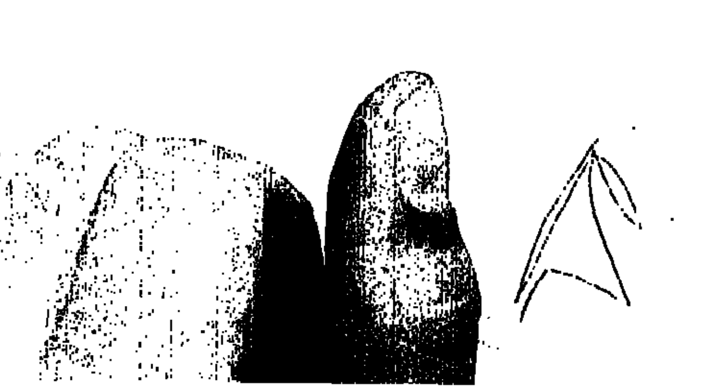
חדר ההלבשה של החולונים אינו עטוף יגון, כרגיל במקרים של הפסד. דקות ארוכות עוד במהלך המשחק – התהלכו כבר החולונים בהרגשה שהגביע מהם והלאה. אולי עוד טרונייה אחת או שתיים כלפי השופטים, אבל בסתר ליבם ידעו שזהו זה. 25 שנים אחרי ההופעה האחרונה של חולון בגמר הגביע – חזרה ההיסטוריה על עצמה. מכבי ניצחה שוב.

אמרנו כבר שמכבי אינה אוהבת רוטציה.

הסיום שייך לשמלוק מחרובסקי. ניגש אלינו, לוחץ יד לסיום העונה ואומר: „אתם יודעים איזה תענוג זה להיכנס עכשיו לחדר ההלבשה של הבחורים ולומר להם שלוש מלים: ?No practice tomorrow..." ■

נועם בן־ישראל

סוף העונה

הטוטו נכנס לשלבים הסופיים של משחקי הליגות הלאומית והאר־צית. למצבן של הקבוצות בטבלה יש השפעה רבה על היכולת שהן מציגות. בעימותים בין הקבוצות שנאבקות על הכתר או נגד הירידה, מול קבוצות שכבר „גמרו" את העונה – נוטים המ־המרים בטוטו, בדרך כלל, לייחס משקל יותר למוטיבאציה ולהתעלם משלו־שה גורמים חשובים:

● קבוצה שמיקומה בטבלה מובטח, משחקת חופשי מול יריבה שמצוייה במתח רב. שחקן המשחק ללא מתח, יכול להפיק מעצמו יכולת גבוהה וכך גם כל קבוצתו.

● איש אינו אוהב להפסיד וגם שחקנים וקבוצות שהמתח מהן והלאה, אינם יוצאים מכלל זה. מהות הספורט הוא הרצון להפיק את המאכסימום מס־פורטאי מחונך (וכולנו מקוים שהכדור־גלנים אכן מחונכים).

● טבלת הליגה, למרות ההפתעות ואי היציבות של הקבוצות, מייצגת את ההבדלים ביכולת ביניהן. קבוצה הנ־מצאת בחלק העליון של הטבלה, גם אם איבדה את העניין בנעשה בה, טו־בה מקבוצת תחתית.

כאשר ממלאים טופסי טוטו, אל תשכחו שמול מאבקי האליפות והירי־דה, מאחורי הקבוצות, עומדים שלושה גורמים אלו. אני לא יודע אם זה עוזר או שעושה את מילוי הטופס קשה יותר – אך זה קיים.

תחזית למחזור 32

1. בני יהודה – הפועל חיפה. עימות בין שתי קבוצות שכנראה איח־רו את הרכבת: בני יהודה – לאליפות, הפועל חיפה – להישרדות.

2. מכבי יפו – מכבי פ"ת. כל הכבוד ליפו שלא נוצחה ב־12 מחזורי ליגה ולמכבי פ"ת שניצחה את המובי־לה, כשבת שעברה. המשחק ביניהן פתוח. משולש.

3. הפועל פ"ת – בית"ר י־ם. עי־מות בין 2 מפסידות מהמחזור האחרון. האדומים נראים עדיפים, אך אוחנה אוהב את „בלומפילד" ולבית"ר חשבון מה־2–3 של הסיבוב הראשון. משולש.

4. מכבי ת"א – כפ"ס. לפני חוד־שיים כתבנו שלשתי הקבוצות סיכוי במאבק האליפות. לגבי מכבי ת"א הסיכוי פתוח, כיום. לכפ"ס אין בעיות ולכן תשחק חופשי. 1, 2.

5. יבנה – שעריים. האורחים מר־חובות מוכיחים כבר 5 שבועות שאינם מתכוונים לוותר על הליגה הלאומית. בנמגרש „מטיל האימה" של יבנה, המ־שימה קשה מאד. משולש.

6. הפועל י־ם – שמשון. תיקו להפועל ירושלים יהיה כמו הפסד. נצ־חון ייתן סיכוי וההפסד יקבור את הסיכויים. שמשון משחקת חופשי. 1,2.

7. הפועל פ"ת – מכבי נתניה. נתניה החלה עתה לשחק כפי שציפינו ממנה בראשית העונה. לפ"ת יהיה כנראה הפסד ביתי שני ברציפות. 2 סולו.

8. מכבי חיפה – הפועל ב"ש. במגרשה הביתי, כאשר האוהדים מר־עישים ומניפים דגלים, חיפה קבוצה טובה ומבריקה. נצחון חיפני.

9. חדרה – טבריה. נצחון החוץ המרשים בחולון פתח לחדרה סיכוי מחודש להיאבק על הכרטיס ללאומית. מבמגרש הביתי היא נראית עדיפה. אנחנו נותנים גם 2 כדי לנסות „לת־פוס" הפתעה.

10. בית"ר נתניה – הכח ... מיים עוד שבעה מחזורים ... לשחק בארצית. הכח ... הטבלה בראשית העונה, ... במאבק נגד הירידה, אולם ... ביותר מתיקו. 1,X.

11. עמידר – הפועל ר"ג. ... תקופה של כדורגל טוב, ... לשחק כמו בתחילת העונה. ... נוצחההעונה במגרשה ...

12. עכו – הפועל חולון. ... הראשון ניצחו החולונים 2–0. ... בעכו, יילחמו כדי לשמור על ... העליה ללאומית. 2,X.

13. בית"ר חיפה – לוד. ... יכולה, אחרי שניצחה את ... בטבלה הארצית, להפסיד ל... אני סבור שלא. 2 וגם X להפתעה.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־23)

.1	הפועל ת"א	19–38
.2	מכבי חיפה	15–34
.3	מכבי ת"א	20–33
.4	בית"ר י־ם	24–33
.5	בני־יהודה	11–12
.6	שמשון ת"א	29–27
.7	הפועל ב"ש	13–17
.8	מכבי פ"ת	30–28
.9	מכבי נתניה	24–28
.10	הפועל כפ"ס	28–28
.11	הפועל פ"ת	30–28
.12	מכבי יבנה	21–17
.13	מכבי יפו	28–18
.14	מכבי שעריים	25–14
.15	הפועל י־ם	35–23
.16	הפועל חיפה	39–15

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־23)

.1	בית"ר נתניה	18–40
.2	בית"ר ת"א	20–40
.3	הפועל לוד	23–29
.4	מכבי עמידר	16–22
.5	הפועל חדרה	21–26
.6	„צפרירים" חולון	24–26
.7	בית"ר רמלה	16–19
.8	הפועל טבריה	26–26
.9	הפועל עכו	18–25
.10	רמת־השרון	28–28
.11	הפועל ר"ג	26–26
.12	הפועל מרמורק	32–24
.13	הכח ר"ג	30–16
.14	הפועל יהוד	23–19
.15	בית־שמש	33–15
.16	בית"ר חיפה	39–12

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2	X		X
3		X	
4		X	
5	X		X
6	X		
7	X	X	
8	X		
9	X		X
10		X	
11			X
12	X		
13	X		

שלשות — כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1		X	X
2	X		X
3	X		
4		X	
5	X		X
6	X		
7			X
8	X		X
9		X	
10	X		
11		X	X
12	X	X	
13			X

שלשות — כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1	X	X	
2		X	X
3	X	X	
4		X	
5		X	X
6	X		
7	X		X
8	X	X	
9	X		
10	X		X
11		X	
12	X		
13	X	X	

שלשות — כפולים 8 טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1	X		
2	X		X
3	X	X	X
4	X		
5	X	X	
6	X		X
7	X	X	X
8	X		
9	X	X	
10	X		
11	X	X	X
12	X		
13			X

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1	X		
2	X	X	X
3	X	X	X
4	X		X
5	X	X	X
6	X		X
7			X
8	X		
9	X		X
10	X	X	
11	X		
12		X	X
13		X	X

שלשות 3 כפולים 6 טורים מלא 1728 טורים בשיטה המצומצמת 320

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1	1	1	1	1				
2	1	x	2	x	2				
3	x	1	2	2	1				
4	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1				
5	2	x	x	1	1				
6	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1				
7	2	2	2	2	2				
8	1	1	1	1	1				
9	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1				
10	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1				
11	1	1	1	1	1				
12	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x				
13	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x				

N.B.A

אלכס דורון

הקטן הזה — גדול

ספאד ווב, 168 ס"מ, פחות מ־60 ק"ג, הוא התופעה הלוהטת ביותר של ליגת הכדורסל המקצוענית בארה"ב. זכייתו בתחרות ההטבעות („דאנק") הדהימה את כל המומחים, אך לא את ווב עצמו, הלועג לכוח המשיכה...

אטלנטה הוקס, הקבוצה שבחנה לפני כמה שנים את מיקי ברקוביץ' וכמעט־כמעט החתימה אותו, היא ללא ספק הפתעת העונה בנ.ב.א. – לא חשוב כיצד תסיים אותה. היא עלתה לפליי־אוף – וכזה, סבורים באטלנטה, היא עשתה ככר את שלה – לא מעט תודות לשני כוכביה העיקריים, דומי־ניק ווילקנס ואנתוני (ספאד) ווב, שני־הם מטבי ה„מטביעים" בליגה.

אשתקד היה דומיניק (2.04 מ') „המלך" בנושא הזה. השנה נדרה „המלוכה" לווב (1.68 מ' עם נעליים) – הכדורסלן הנמוך ביותר שהופיע אי פעם בליגת־הענקים. „תודות לנצחונו המדהים של ווב בתחרות ההטבעות, יכולים כל האנשים הרגילים בעולם, עם נעליים מס. 40–42, חולצת M ושרוולי־כיצפס רקים – להרים את הר־אש. כי עשה זאת אדם, שנראה קודם לכן, כמי שיכול רק לצחצח את הנע־ליים לקארים עבדול ג'אבאר", כתב תום וייר, בעל טור שנון ב„יו.אס.איי. טודיי".

ווב הוא עתה הלהיט החם של הנ.ב.א. תחרות ההטבעות רק העניקה לו את הפירסום הנוסף על זה שכבר היה לו. הוא הדהים צוות שופטים שכ־לל, בין השאר, גם את אלופת הטניס מארטינה נאוורטילובה וכוכב הבוסטון סלטיקס לשעבר דייב קאונס. הוא צבר בתחרות את ציון־השלמות 50 נקודות בגמר, בעוד שחברו־יריבו, המלך הקו־דם, ווילקינס, קיבל רק 48. הלהיט הג־דול שלו היתה קליעת־הטבעה תוך סי־בוב מלא באויר, 360 מעלות, בשתי הידיים. איך הוא עושה זאת? – כל הנסיונות לנתח את המבצע תוך הקר־נה חוזרת, איטית, של קלטת הוידיאו, לא סיפקו את התשובה המתאימה. מה שברור, שעתה מחקים אותו רבים, בא־רה"ב וגם במקומות אחרים. הוא זורק את הכדור אל לוח־הסל, גבוה־גבוה, מאפשר לו לחזור ואז אוחז בו בשתי ידיו, משיגו־מעל לטבעת – ומנחיתו פנימה. ה„טריק" זיכה אותו בפרס הראשון – 12 אלף דולאר.

„ידעתי מראש כי ספאד (בסלנג פירושו תפוח־אדמה...) מסוגל לכך. ידעתי שהוא ידהים את כולם במבצע שאיש לא חלם עליו ואיש לא ראה כמותו בעבר. הוא עושה דברים שכדור־נים בגובה של 2.05 מ' ויותר אינם מסוגלים להם", אמר דומיניק.

המהיר מכולם

ספאד ווב, ליליפוט במדינת הגו־ליברים, עושה גם דברים אחרים. הוא אחד המהירים ביותר בנ.ב.א. מסוגל להשתלט על כדור־אבוד, לכאורה; לכדרר לסל, להתעופף בין כמה שומ־רים, כולם גבוהים ממנו פי כמה ולה־שיג את נקודות ההכרעה.

„כאשר ספאד מתחיל לרוץ, נכנ־סים יריביו לפאניקה. הוא הכדורסלן המהיר ביותר בעולם", טוען חברו ל„אטלנטה הוקס", רנדי וויטמן. אבל הניתור המדהים שלו, מהמקום – 1.15 מ' במדידה מדוייקת – הוא שעושה אותו „מפחיד" כל כך. רק העונה נתג־לה כשרונו הנדיר. בעונה שעברה שי־חק בקבוצת „שחפי רוד איילנד" מלי־גת החובבים, יחד עם „השרוך הארוך בעולם", הסודאני מאנוטה בול, כיום ב„וואשינגטון בולטס". ב„דראפט", בקייץ, היה על הכוונת של „דטרויט פיסטונס", קבוצתו של אייזיאה תומאס – אך היא „ניפנפה" אותו במבחנים ואטלנטה מיהרה לרכשו בשכר מיני־מום של 70 אלף דולאר לעונה. הנצחון בתחרות ההטבעות עשתה אותו בבת־אחת „גדול". רק לאחריה גילה כי מאז ימי הקולג' שלו, תחילה בטכסאס ואחר כך בצפון־קארוליינה, השתתף כבר בעשר תחרויות כאלה ובכולן ניצח. „הזאטוט הזה הוא שחקן נ.ב.א. בכל רמ"ח אבריו", הכריזו עתה יריביו. הם נאלצו להסיר בפניו את הכובע – וזה נצחונו הגדול של ווב, אולי יותר מזכייתו המדהימה בתחרות־ההטבעות. הוא מרהים אותם גם בקליעותיו ארו־כות הטווח, אפילו בחסימות („גגות") ובתנועותיו המקניות. „לעתים קרו־בות הוא מביך אפילו את השופטים, שפשוט שוכחים לשרוק..." אמר סטן קאסטן, מנהל אטלנטה.

„טעם החיים"

כיוון שהאמריקנים „מתים" על סטאטיסטיקה – אומרים שזהו „טעם החיים" בדיווחי התקשורת על הנ.ב.א. – טרחו ומצאו כי ווב רכש לעצמו מע־מד של השחקן הנמוך ביותר בתולדות הליגה. קדמו לו וואט מיסאקה, שהו־פיע רק בשלושה משחקים במדי ה„ניקס" של ניו־יורק בעונת 1947/48 ורד קלוץ שהופיע ב־11 משחקים ב„באלטימור בולטס" באותה עונה – שניהם 1.68 מ' בלי נעליים אבל עם יותר מ־70 ק"ג; סלייטר מארטין, ששי־חק בשנות ה־50 ונחשב אז לנמוך ביו־תר בליגה – 1.74 מ' (77 ק"ג), או צ'ארלי קריס מאטלנטה (170 ס"מ ו־74 ק"ג).

ווב הזיז את מחוג מאזני־המשקל שלו רק עד 59 ק"ג ו־850 גראם... אבל איש עדיין לא הצליח להפגין בליגה הזאת מהירות ויכולת ניתור כמוהו – ובזה ייחודו; זה מה שעושה אותו אט־רקציה כה גדולה. ווב גרם לכך שמ־שחקיה של אטלנטה הם כיום להיט גדול, הם מושכי־קהל ממדרגה ראשו־נה. אשתקד היא היתה מדורגת 20 מבין 23 קבוצות הליגה במספר הצו־פים במשחקי הבית שלה. העונה עלה מספר הצופים במשחקים שלה ב־25 אחוז (!) – אחד משיעורי ההצלחה הג־דולים ביותר.

במסגרת הנסיון „למכור" אותו, באמצעות מומחים ליחסי ציבור – וחרף הבדיחה שהוא קטן מדי כדי להיכנס לפוסטר – נעשה נסיון מיוחד במינו לבקש היתר מהנהגת הליגה, לאשר לו לשאת את המספר „.4", במקום סתם 4. ההדגשה – על נקודה. התקדים שהוצג היה של שחקן קבוצת הבייסבול סט לו־איס בראונס, גמד ממש, בשם אדי גי־דל, רק 127 ס"מ שהופיע בשנת 1951 כשעל גופיתו המספר ⅛ (שמינית)... אבל קומיסר הליגה, דייויד סטרן התנ־גד לרעיון...

ווב הוא טיפוס שתקן ושקט מאד, שמרני בלבושו. מעדיף נעלי ספורט תצאיות שהוא מכנה אותן „נעלי בר־ייקדאנס". מאזנו האישי קפץ מאז תח־רות ההטבעות מ־5.9 נקודות בממוצע למשחק ו־3 אסיסטים – ל־11.4 נקו־דות ו־7.8 אסיסטים. לידו מככב וויל־קינס – ויחד עם אחרים הם עתה מין תערובת ססגונית של הברק והניחוח המצוי במשחקה של לוס־אנג'לס לייק־רס עם העבודה הקשה של בוסטון סל־טיקס; הזוהר של כוכבי הוליווד שהת־ערבב בזיעה של בעלי הצווארון הכחול מהחוף המזרחי. התוצאה: בידור מוש־לם.

„הסוד שלנו: אנחנו פשוט אוהבים לשחק יחד", טוען ווילקינס. אשתקד סיימה אטלנטה עם מאזן שלילי. העו־נה הוא חיובי באורח בולט, הקבוצה היחידה עם מאזן שלילי קודם, שביצ־עה מהפך כה מרשים. יחד עם זאת היא גם הקבוצה הצעירה ביותר בליגה (גיל ממוצע 24) וגם הפחות מנוסה מכולן (רק שנתיים וחצי בממוצע כמקצוע־נים). לשם השוואה: בוסטון היא „הזק־נה והמנוסה ביותר" אבל גם בעלת המאזן הטוב ביותר.

„אבל אותנו מעניין רק הבידור וה־שעשוע המרתק שבמשחק", אומרים באטלנטה.

כרגע יש לכך „קבלות". ■

מכוניות

אדוארד אמל

סידרת מירוצי המכוניות של ישראל תחל בחול המועד פסח. המירוצים מתיימרים להיקרא „ראלי קרוס", אך אין דומה להם בשום מקום בעולם. מירוצי אשקלון הם „פאטנט ישראלי" מיוחד במינו, קרוב יותר ל„פורמולה"

נוסח אשקלון

כך התהפך בראיון הבר מעורד, אשתקד, ב„אוטוביאנקי אברט" שלו.

בעוד 18 יום, בחול המועד פסח (27 ו־28 באפריל) תחל עונת מירוצי ה„ראלי קרוס" בישראל – סידרת תחרויות שתיערך על מסלול אשקלון הידוע היטב לנהגים־המתחרים וגם לאוהדים הבאים באלפיהם, כדי לצפות ב„אקשן". המסלול שופץ והותקן לאי־רוע – והוא טוב יותר מבעבר.

ב־27 באפריל ב־10 בבוקר יחלו מירוצי הפראקטיס – מדידות הזמן נגד השעון לקביעת מיקום בחצי הגמר. למחרת ב־1.30 – חצי הגמר וב־4 אחה"צ, הגמרים למכוניות בנפחי המ־נוע השונים: 1000, 1300, 1600 סמ"ק והגמר הבין־לאומי, בנפח פתוח. לאחר מכן גם יוכתר „אלוף היום" בהשתת־פות שני המנצחים בכל גמר. המארגנים מצפים ל־60 מכוניות של חברי המוע־דון המוטורי. כולם עסקו במשך החורף בשיפוץ ושיפור המכוניות שלהם. אח־רים נסעו לאירופה ל„חופשת חורף" כדי ללמוד בקורסים לנהג מירוצים.

למסלול אשקלון כמה יתרונות על מסלולי מירוצים אחרים: צורתו מזכי־רה אמפיתיאטרון טבעי – כך שהקהל רואה את כל מה שמתרחש בו. אורכו של המסלול ק"מ אחד, לערך. ממקו־מות הישיבה נראות כל הפניות ו„חמשת האסים" (S), שנתפרסמו עקב התהפכויות רכב רבות שהיו בהם. כן ניתן לראות היטב את הישורת והקשת – בקיצור: כל זירת הקרב כאילו על כף היד. אפשר איפוא לעקוב אחר מה־לך התחרות לפרטי פרטיה, להבחין בכל אחת מהמכוניות המתחרות, בה־ברלים טכניים מובהקים כמו סגנונות נהיגה, כוחות מנוע וכו'.

האבק והמצלמות

לעתים מקשה האבק הצהוב העולה מן המסלול על ההצגה ולא תמיד המ־כונית המנצחת היא זו שהובילה לתוך ענן האבק. צופי הטלוויזיה לא זכו בע־בר לראות כהלכה את מהלך התחרות – כיוון שהצילומים נעשו באמצעות מסרטה אחת בלבד. הצלם נהג להתמ־קם על ה„ראמפה" הגבוהה וניסה לע־קוב משם אחר קבוצת הנהגים שהולי־כה בתחרות – אחר ההקפה הראשונה. כאשר שודר הקטע הזה, לא נראה המאבק על המקומות 3 ו־4. כך הוחמ־צה הדראמה המרגשת. שימוש מופרז בעדשת־טלה „עצר" במקום, את המכו־ניות הנעות במהירות של 120 קמ"ש או את אלה שקיפצו על פני מהמורות. בחו"ל מצלמים אירועים כאלה בשי־טות אחרות.

לא עוזרת לנהג העובדה שרגלו איננה „יורדת" מדוושת הדלק – וכל צופה טלוויזיה העוקב אחר המאבק מו־כן להעיר באוזני אשתו כי גם הוא יכול...

אבל מביני דבר מכוונים את מקל־טי הטלוויזיה שלהם ל„ערוץ 12", לבנ־נון – ורואים שם את ההבדלים. צלמי המירוצים שם קובעים את עמדותיהם בקירבת המסלול ומאפשרים לצופה לקבל תמונה מקרוב, ויש מה לראות...

תחרויות ה„ראלי קרוס" על מסלול אשקלון אינן דומות לאירועים דומים אחרים בעולם. אצלנו יש למירוץ אופי ספונטאני, „מצפצף על כל העולם", „צברי" מאד – בניגוד לכל הקריטריו־נים המקובלים בספורט זה ברחבי תבל.

החלוקה לקבוצות

אצלנו אין אפשרות לחלוקה הוגנת של המכוניות המשתתפות – והן חול־קו לשלוש קבוצות על פי נפחי מנוע. קבוצת אחת – עד 1000 סמ"ק. שניה – מ־1000 עד 1300 ושלישית – מ־1300 ועד 1600 סמ"ק.

חלק מהמנועים, כאמור לעיל, שופצו והוכנסו בהם שיפורים רבים שהכפילו את הספקם. מנועים אלה אי־נם דומים איפוא למנועים סטאנדרטי־ים או כמעט־סטאנדרטיים הנמצאים ברשות אחרים. לרכב בעל מנוע משו־פר, או בעלי תיבת הילוכים מיוחדת, או עם דיפרנציאל נעול ועוד – יתרון ברור על אחרים, וזאת למרות שהאח־רים, הם הרוב הנע על המסלול.

במסגרת ה„ראלי" האירופי [...] המכוניות לקבוצות על פי השינו[...] הטכניים שנעשו בהן. כך ישנה קבוצ[ת] N או קבוצת B.

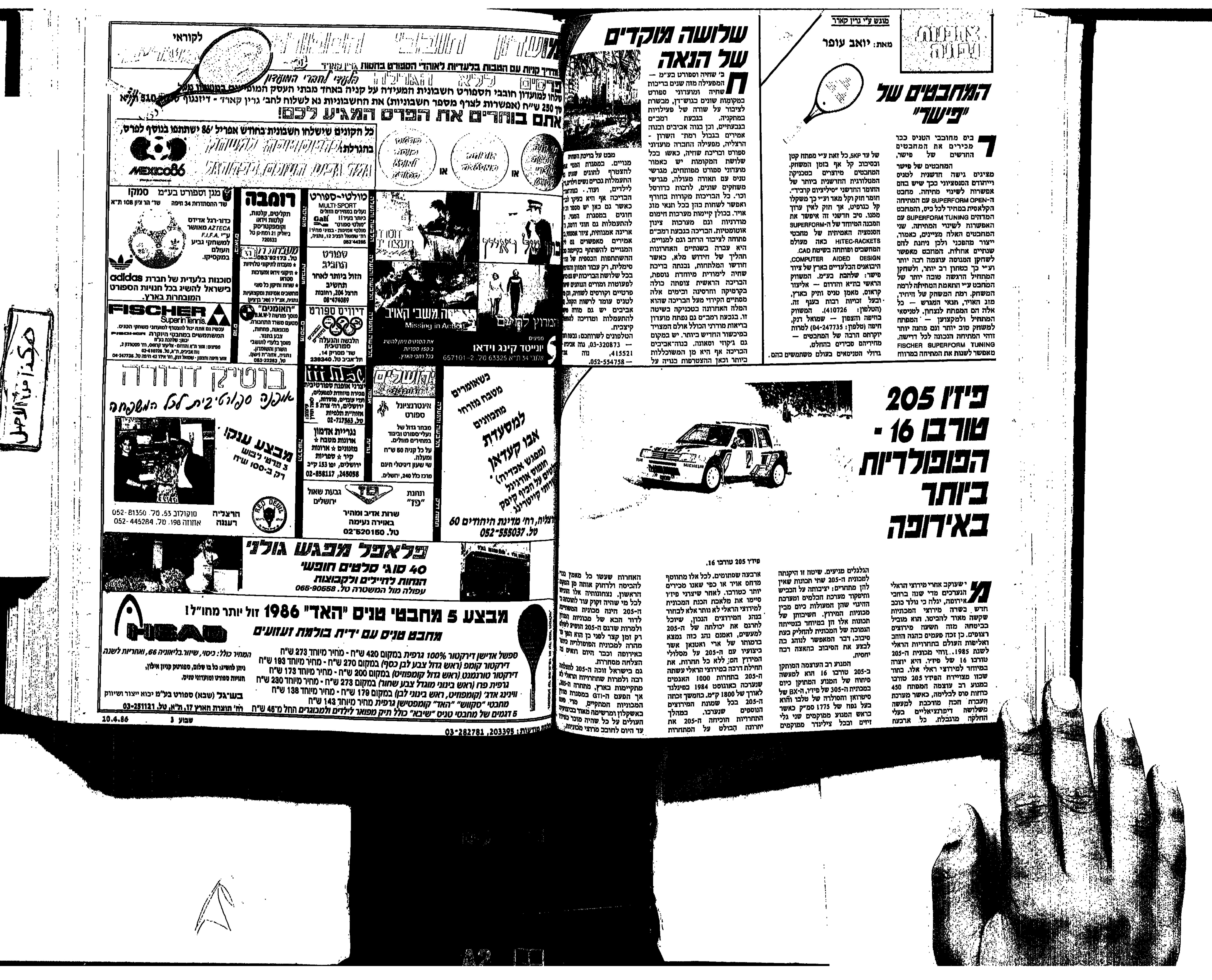
התחרות באשקלון היה בלי ספק אירוע אקזוטי, גם ללא מה שנעש[ה] כאן – אבל היא איננה „ראלי קרוס" בנוסח האירופי או דומה לו. התחרויו[ת] באשקלון דומים יותר למירוצי פ[ורמולה] – רק שאצלנו המסלול הוא רווי ש[...] זרועת מהמורות.

בקיצור: פורמולה (נוסחה) אשקלו[ן]

(מאמר ראשון משני[ים])

ה„טריומף הרלד" של ניר פרץ שהתהפך במירוץ אשקלון אשתקד

שלושה מוקדים של הנאה

חכ' שחיה וספורט בע"מ — המפעילה מזה שנים בריכות שחיה ומועדוני ספורט במקומות שונים בגוש־דן, מבשרת לציבור על שורה של פעילויות במתקניה. בגבעת רמב"ם בגבעתיים, וכן בנוה אביבים ובנוה אמירים בגבול רמת־ השרון - הרצליה, מפעילה החברה מועדוני ספורט ובריכת שחיה, כאשו בכל שלושת המקומות יש כאמור מועדוני ספורט מפותחים, מגרשי טניס עם תאורה מעולה, מגרשי משחקים שונים, לרבות כדורסל וכו'. כל הבריכות מקורות בחורף ואפשר לשחות בהן בכל תנאי מזג אויר. בכולן קיימות מערכות חימום מודרניות וגם מערכות צינון אוטומטיות. הבריכה בגבעת רמב"ם פתוחה לציבור הרחב וגם למנויים. היא עברה בשנתיים האחרונות תהליך של חידוש מלא, כאשר חודשו המלתחות, נבנתה בריכת שחיה לימודית מיוחדת נוספת, הבריכה הראשית צופתה כולה בקרמיקה וחרסינה ובימים אלה מסתיים הקירוי מעל הבריכה שהוא המלה האחרונה בטכניקה בשיטה זו. בגבעת רמב"ם גם נפתח מועדון בריאות מודרני הכולל אולם המצויד במיכשור החדיש ביותר. יש במקום גם ג'קוזי וסאונה. בנוה־אביבים הבריכה אף היא מן המשוכללות ביותר וכאן ההצטרפות בנויה על

מבט על בריכת השחיה

מנויים. במסגרת המנוי [illegible] להצטרף לחוגים שונים [illegible] התעמלות גברים נשים וילדים, [illegible] לילדים, ועוד. · בנוה־[illegible] הבריכה אף היא בעיקר [illegible] כאשר גם כאן יש מספר [illegible] חוגים במסגרת המנוי. [illegible] להתעמלות גם חוגי דרמה, [illegible] אריגה אמנותית, ציור אמנותי, [illegible] אמירים מאפשרים גם [illegible] המנויים להשתתף בקייטנה [illegible] ההשתתפות הכספית של [illegible] סימלית, רק עבור המזון [illegible] בכל שלושת הבריכות יש [illegible] לפעוטות ומורים הנותנים [illegible] פרטיים וקורסים לשחיה, [illegible] לטניס עומד לרשות הקהל. [illegible] אביבים יש גם מורה [illegible] להתעמלות ומדריכה [illegible] קיצבית.

הטלפונים לשרותכם: גבעת [illegible] — 03-320873, נוה אביבים [illegible] 415521, נוה [illegible] — 052-554758.

מוגש ע"י גרין קארד

מאת: יואב עופר

המחבטים של "פישר"

דבים מחובבי הטניס ככר מכירים את המחבטים החדשים של פישר,

המחבטים של פישר מציגים גישה חדשנית לטניס וייחודם הסנסציוני בכך שיש בהם אפשרות לשינוי מתיחה. מחבט ה-SUPERFORM OPEN עם המתיחה הקלאסית במחיר לכל כיס, והמחבט המדהים SUPERFORM TUNING עם האפשרות לשינוי המתיחה. שני המחבטים האלה מציינים, כאמור, ייצור מהפכני ולכן ניתנת להם שנתיים אחרות. המחבט מאפשר לשחקן המנוסה עוצמה רבה יותר וע"י כך בטחון רב יותר, ולשחקן המתחיל הרגשה טובה יותר של המחבט ע"י התאמת המתיחה לרמת המשחק. רמת המשחק של היחיד, מזג האויר, תנאי המגרש — כל אלה הם המפתח לנצחון. לטניסאי המתחיל ולמקצוען — המפתח למשחק טוב יותר וגם מהנה יותר זוהי המתיחה הנכונה לכל דרישה. FISCHER SUPERFORM TUNING מאפשר לשנות את המתיחה במרווח של עד 5KP, כל זאת ע"י מפתח קטן ובסיבוב קל אף בזמן המשחק. המחבטים מיוצרים בטכניקה המטלורגית החדשנית ביותר של החומר החדשני "סיליציום קרביד". חומר חזק וקל מאד וע"י כך משקלו קל כגרפיט, אך חזק לאין ערוך ממנו. סיב חדשני זה איפשר את המבנה המיוחד של ה-SUPERFORM הסנסציה האמיתית של מחבטי HITEC-RACKETS באה מעולם המחשבים ופותחה בשיטת CAD. COMPUTER AIDED DESIGN. היבואנים הבלעדיים בארץ של ציוד פישר: שלהבת בע"מ. המשווק הראשי בת"א והדרום — אליעזר קראוס, מאמן טניס ותיק בארץ, ובעל זכויות רבות בענף זה. (הטלפון: 410726). המשווק בחיפה והצפון — שמואל דנק, חיפה (טלפון: 04-247735) למרות יוקרתם הרבה של המחבטים — מחיריהם סבירים בהחלט.

גדולי הטניסאים בעולם משתמשים בהם.

פיז'ו 205 טורבו 16 - הפופולרית ביותר באירופה

מי שעוקב אחרי מירוצי הראלי הנערכים מדי שנה ברחבי אירופה, יגלה כי נולד כוכב חדש בשדה מירוצי המכוניות שקשה מאוד להביסו. הוא מוביל בביטחה מזה תשעה מירוצים רצופים. כן זכה פעמים בהגה הזהב ואליפות העולם בתחרויות הראלי לשנת 1985..זוהי מכונית ה-205 טורבו 16 של פיז'ו. היא יוצרה במיוחד למירוצי ראלי אלו. בתור שכזו מצויידת הפיז'ו 205 טורבו במנוע רב עוצמה המפתח 450 כוחות סוס לבלימה, כאשר מערכת העברת הכח מורכבת למעשה משלושה דיפרנציאליים בעלי החלקה מוגבלת. כל ארבעת הגלגלים מניעים. שיטה זו היקנתה למכונית ה-205 שתי תכונות שאין להן מתחרים: יציבותה על הכביש ותיפקוד מערכת הבלמים ומערכת ההיגוי שהן המעולות כיום מבין מכוניות המירוץ. חשיבותן של תכונות אלו הן במיוחד בנטייתה הנמוכה של המכונית להחליק בעת סיבוב, דבר המאפשר לנוהג בה לבצע את הסיבוב בהאצה רבה יחסית.

המנוע רב העוצמה המותקן ב-205 טורבו 16 הוא למעשה פיתוח של המנוע המתוקן כיום במכונית ה-305 של פיז'ו, ה-BX של סיטרואן והסולרה של טלבו והוא בעל נפח של 1775 סמ"ק כאשר בראש המנוע ממוקמים שני גלי זיזים ובכל צילינדר ממוקמים ארבעה שסתומים. לכל אלו מתווסף מדחס אויר או כפי שאנו מכירים יותר כטורבו. לאחר שיצרני פיז'ו סיימו את מלאכת הכנת המכונית למירוצי הראלי לא נותר אלא לבחור בנהג המירוצים הנכון, שיוכל לתרגם את יכולתה של ה-205 למעשים, ואמנם נהג כזה נמצא בדמותו של ארי ואטנאן אשר ביצועיו עם ה-205 על מסלולי המירוץ הם ללא כל תחרות. את תחילת דרכה במירוצי הראלי עשתה ה-205 בתחרות 1000 האגמים שנערכה באוגוסט 1984 בפינלנד לאורך של 1800 ק"מ. בהמשך זכתה ה-205 בכל שמונת המירוצים הנוספים שנערכו. במהלך התחרויות הוכיחה ה-205 את יתרונה הבולט על המתחרות האחרות שעשו כל מאמץ [illegible] להביסה ולדחוק אותה מן המקום הראשון. נצחונותיה אלו הוכיחו לכל מי שהיה זקוק עוד להוכחה כי ה-205 הינה מכונית המשתייכת לדור הבא של מכוניות המרוץ ולמרות שרגם ה-205 הוטיע לשוק רק זמן קצר לפני כן הוא הפך [illegible] מהרה למכונית הפופולרית ביותר באירופה וככר היום רואים בה הצלחה מסחררת.

גם בישראל זוכה ה-205 להצלחה רבה ולמרות שתחרויות הראלי לא מתקיימות בארץ, מתחרה ה-205, אך הפעם ה-GTI במסגרת מרוץ המכוניות המתקיים, [illegible] באשקלון ומרשימה מאוד בביצועיה העולים על כל שהיה מוכר בפיז'ו עד היום לחובב מרוצי מכוניות.

פיז'ו 205 טורבו 16.